

IMMACULATA

4/2001

č.56

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 2001

Červenec - aby každý posilován Tvou mateřskou přímluvou, Panno Maria, přinášel plody Božích darů, na tom místě, kde ho Boží prozřetelnost postavila.

Srpen - aby každý rytíř Neposkvrněné, motivován hrdinskou láskou otce Kolbeho, dokázal nezištně sloužit trpícím.

Září - abychom tak, jak Panna Maria, plnili vůli Otce, a tak spolupracovali na rozvoji Božího království.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celé a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obřácaní a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři a zvláště pak členové M.I.!

Kdo nás může oddělit od lásky Kristovy? (Řím 8,35) Ať toto zvolání svatého Pavla pronikne hluboko do našeho myšlení a našich srdcí. Budme bdělí, aby nás nic od této lásky neoddělilo. Žádná falešná hesla, chybné ideologie, ani pokušení kompromisu s tím, co nepochází od Boha, nebo hledání vlastního zisku, kariéry, úspěchu. Budme věrní Bohu, svým křestním slibům. *Stůjme pevně ve víře!* (srv. 1 Kor 16,13). Tak jako Maria pod křížem, třeba v bolesti, ale pevně, neochvějně, jako o. Maximilián v bunkru hladu.

Vím, že člověk přirozeně cítí strach nejen před utrpením a smrtí, ale také před jiným míněním bližních, a to tím větší čím větší možnosti a prostředky nátlaku toto jiné mínění má. Proto se raději člověk přizpůsobuje okolí, tomu, co „letí“, módě, názorům a podobně, místo aby přistoupil na riziko věrnosti Kristu a jeho evangeliu. Člověk se dnes bojí být jiným, bojí se plout proti proudu. Ale Ježíš nás vyzývá slovy sv. Pavla: *Nepřizpůsobujte se tomuto světu!* (Řím 12,2).

Navíc nejde jen o nás, ale i o spásu druhých,

celého světa. Nejsme to právě my, kdo máme svědčit o velikosti Boží lásky? Nejsme to právě my, kdo máme být oporou a povzbuzením pro pochybující a váhající? Hledejme oporu, abychom mohli být oporou, hledejme povzbuzení, abychom mohli těšit a povzbuzovat k věrnosti pravdě a lidské důstojnosti. *Kromě Boha neexistuje větší hodnota než člověk* (Jan Pavel II.).

Proto Vás zveme na pouť M.I. k Matce Boží Bolestné na Cvilín u Krnova dne 26. srpna 2001, kde chceme prožít chvíle zamyšlení, modlitby a povzbuzení. V programu budou mše svaté, hodina svědectví, možnost osobních setkání u ohně.

Program: 8:00 mše svatá
9:00 uvítání poutníků
9:30 svatý růženec
10:00 mše svatá
11:00 hodina svědectví
12:00 posezení u ohně a buřtů

Kdo jen trochu můžete, přijedte. Druzí čekají na Vaše svědectví modlitby, obětí a přítomnosti. Chvála Kristu a Marii!

o. Josef

Ved', vlídné světlo

**Ved', vlídné světlo, z bludných kruhů tmy
vyved' mě ven!**

**Je tmoucí tma a domov vzdálený,
vyved' mě ven!**

**Dej nohám dojit, očím uvidět
ne dálný cíl, na pouhý krůček vpřed!**

**Já bloudil jsem a nevzýval tvůj jas,
vyved' mě ven!**

**Sám cesty volil jsem, teď volám: Spas,
vyved' mě ven!**

**Pozlátkem dnů a pýchou oslněn
popřel jsem strach, ta léta zapomeň!**

**V síle milosti bezpečně dál
ved' mě tvá moc
přes močál, vřes, proud, srázy skal,
než zajde noc
a jitro úsměv andělský mi vrátí,
ježž dlouho miloval jsem, a pak ztratil.**

John Henry Newman

Ze života sv. Františka z Assisi

(Pokračování)

Mariánský kostel porciunkulový byl hned od začátku zdrojem, z kterého vytékaly bohaté proudy milosti a Božího požehnání na řád Menších bratří. Jakmile se rozhlásilo, že František a jeho synové obdrželi kostel a že se u něho trvale usadili, odevšad se k nim hrnulo mnoho žadatelů, kteří prosili o přijetí do řádu. Malá serafická komunita se přijetím nových členů zdvojnásobila k veliké radosti assiského biskupa, který byl potěšen, že bude mít ve své diecézi tolik pomocníků na vinici Páně.

Osobností zvláště vynikající v prvních dobách trvání řádu byl bratr Lev. Byl to muž povahy velmi jemné a mírné, a proto ho František nazýval „Ovečka Boží“. František a bratr Lev byli po mnohá léta nerozlučnými přáteli.

Jednoho dne se vraceli František a Lev z Perugie do Porciunkule. Bylo to právě za drsné zimy, která pronikala chudý a chatrný šat obou poutníků, jež se třásli zimou na celém těle a spěchali, aby se co nejdříve dostali pod střechu. Cestou spolu rozmlouvali a poučovali navzájem, jak by snáze kráčeli po cestě evangelní dokonalosti. Mezi jinými pravil František bratru Lvovi: „Kéž by bylo vůlí Boží, aby menší bratři byli celému světu příkladem svatosti. A přece, věř mi, milý Lve, ano, to by nebylo ještě dokonalou radostí.“ Po malé přestávce pokračoval: „Bratře, kdyby menší bratr uzdravoval slepé, slabé posiloval, zlé duchy vyháněl, hluchým navracel sluch, chromé uzdravoval a němým dar řeči uděloval, ano, kdyby činil ještě více, kdyby křísil mrtvé, kteří již čtyři dny v hrobě odpočívají, přece by to nebylo ještě dokonalou radostí.“ Po malé přestávce pokračoval: „Ó, bratře Lve, kdyby menší bratr znal všechny řeči světa a všechny knihy, které kdy byly sepsány, a měl všechnu moudrost, kdyby prorokoval věci budoucí a četl ve svědomí jiných, ani to vše by nepůsobilo dokonalou radostí.“ Po několika krocích

opět pokračoval: „Ovečko Boží, kdyby bratr menší mluvil jazyky andělskými, kdyby dovedl stopovati všechny dráhy nebeských těles, kdyby znal všechny vlastnosti bylin a všechny poklady země, kdyby mu byly známy všechny vlastnosti ptáků, ryb a všelikých živočichů, lidí i stromů, kamení i kořínků i vod, všechno to by ještě nepůsobilo dokonalou radostí.“ „A kdyby konečně,“ dodal, „bratr menší tak dovedl kázat, že by všechny nevěřící obrátil ke Kristu, věř mi, ani v tom by nebyla dokonalá radost.“

Podobně rozmlouval František se svým spolu-bratrem po celou dobu cesty dlouhé dvě míle. Bratr Lev již s napětím očekával konečnou odpověď svého milovaného otce, protože byl zvědav, v čem shledává úplnou a dokonalou radost. Když se stále nemohl dočkat odpovědi zvolal: „Otče, prosím tě, řekni mi tedy, v čem spočívá dokonalá radost menšího bratra?“ „Roztomilý bratře,“ odvětil František, „kdyby se nyní stalo, až celý zimou zkřehlí přijdeme ke dveřím svého kláštera, zaklepeme a poprosíme, aby nám otevřeli, a vrátň by se na nás obořil, neuvěřil nám, že jsme jeho spolubratři, a řekl nám: „Není to pravda, vy nejste menší bratři, ale dva tuláci a podvodníci, kteří okrádáte chudé o almužnu. Klidte se odtud!“ Kdyby nás tak nechal celou noc v mrazu pod klášterem a my všechno jeho počínání snášeli trpělivě, bez reptání, ano, my bychom za to Bohu děkovali, tu věz, bratře Lve, v tom by spočívala dokonalá radost. A kdybychom my dva neustávali klepati na klášterní bránu, až by se na nás onen bratr vyřítil, odehnal nás a křičel: „Klidte se odtud zlotřilá chásko. Jděte si do noclehárny, zde nic nedostanete ani k jídlu ani k pití ani zde nenajdete přístřeší,“ kdybychom pak i to mírně, trpělivě a s radostí snášeli, v tom by byla dokonalá radost. A kdybychom hladem, žízní a noční temnotou byli přinuceni znovu klepat na dveře kláštera a prosili pro lásku Boží o nocleh a něco k jídlu a vrátň roz-

zloben naší smělostí by se na nás vyřítíl a sukouvolí by nás zmlátil, za kapuci nás chytíl a do sněhu nás povalil, kdybychom i to trpělivě a s radostí snášeli z lásky k Ježíši Kristu, který za nás tolik trpěl, v tom by byla dokonalá radost.“

„Proto, milý bratře,“ dodal po chvíli, „nejvyšším a nejpřednějším ze všech darů a milostí Ducha Svatého, které Kristus může udělit svým milým, je: přemoci sebe sama a z lásky k Bohu snášet všechna namáhání, křivdy, potupy a nehody. Totiž při všech ostatních darech se nemůžeme ničím chlubit, protože nejsou naše, nýbrž Boží podle slov apoštola Pavla: „Máš něco, co bys nedostal? A když jsi dostal, proč se vychloubáš, jako bys nedostal?“ (1 Kor 4,7). Ale v soužení, křížích a protivenstvích se můžeme chlubit, poněvadž ty jsou naše, jak opět říká apoštol Pavel: „Ať je daleko ode mě, abych se chlubil něčím jiným než křížem našeho Pána Ježíše Krista, kterým je pro mě ukřižován svět a já světu“ (Gal 6,14).

Jindy zase, bylo to v prvních dobách trvání řádu, kdy bratři neměli breviáře k denní modlitbě Církve, se František ubíral spolu s bratrem Lvem za svým apoštolským povoláním. Cestou v době, kdy se bylo třeba modlit ranní chvály, pravil František k svému příteli: „Nyní bychom se měli pomodlit modlitbu, která připadá na tuto dobu. Protože nemáme breviáře, nahradíme tuto modlitbu Pánu Bohu něčím jiným. Já ti budu předříkávat slova a ty mi budeš odpovídat. Dávej pozor, abys neodpověděl jinak, než tě naučím. Já řeknu: Bratře Františku, tys tolik zlého již ve světě způsobil a tolik hříchů spáchal, že zasluhuješ za to přijít do pekla. Na tato má slova, bratře Lve, odpovíš: „Mluvíš zcela pravdu, zaslužíš přijít do pekla.“

Když bratr Lev uslyšel přání svého milovaného otce, ihned pochopil, kam míří, a proto s holičím prostotou mu odpověděl: „S radostí otče Františku udělám, jak si přeješ, začni tedy ve jménu Páně.“

„Bratře Františku,“ počal serafický otec, „tys tolik zlého a tolik hříchů již spáchal, že zaslužíš za to přijít do horoucího pekla.“

„Nikoliv,“ odpověděl na to Lev, „nikoliv Františku, Bůh tě zahne tolika dobrodiními, že přijdeš do ráje.“

Opačná odpověď, než jakou od svého spolubratra očekával, zcela Františka pomátla. „Jak to mluvíš, bratře,“ zvolal, „vždyť přece víš, co jsem ti řekl. Dej pozor, až já řeknu: Bratře Františku, tys již tolik nepravostí spáchal proti Bohu, že zaslužíš být na věky zavržen, odpovíš: Opravdu zasluhuješ přijít mezi zavržence.“ Bratr Lev slíbil sice, že bude postupovat podle jeho slov, ale když František uvedená slova pronesl, odpověděl: „Ó, bratře Františku, Bůh tak s tebou naloží, že mezi požehnanými Páně zaujmeš místo zcela zvláštní.“

„Ale, bratře Lve,“ přerušil jej káravým hlasem, „proč nemluvíš, jak jsem ti přikázal? Poroučím ti nyní mocí svatě poslušnosti, abys odpověděl tak, jak ti přikáži. Já ti řeknu: Ó, bratře Františku, ty bídíku, myslíš, že se Bůh nad tebou slituje. Když jsi se dopustil tolika hříchů proti Otci všeho milosrdenství a vši dobroty, jak můžeš očekávat, že se nad tebou smiluje? Ty pak Lve, Ovečko Boží, odpovíš: Ano, zajisté neza-

sloužíš žádného slitování.“ Ale i tentokrát odpověď bratra Lva zněla zcela jinak, než František očekával. „Bůh Otec,“ odpovídal Lev, „Otec nebeský, jehož milosrdenství je nekonečně větší nežli tvé hříchy, bude ti milostiv a přidá ti ještě hojně svých milostí.“

Tou odpovědí byl František již zcela zmaten. Počal domlouvat svému společníku a vytýkat mu jeho neposlušnost. „Bratře až doposud jsi mě vždy poslouchal, nuže tedy, proč tentokrát jsi se odvážil jednat proti mému rozkazu? Již třikrát jsi odpověděl zcela jinak, než jak jsem ti přikázal. „Bůh ví, milý otče,“ zvolal Lev, „že jsem měl vždy v úmyslu mluvit tak, jak jsi mi přikázal, avšak Bůh vložil na můj jazyk slova, která jsi slyšel. On mluví mými ústy tak, jak se to líbilo Jemu a nikoliv nám.“

Ačkoliv byl František ujištěním svého spolubratra uklidněn, chtěl přece, aby v tom duchovním boji zůstala jeho pokora vítězem, a proto pravil Ovečce Boží: „Prosím tě, nejmilejší bratře, odpověz alespoň tentokrát, jak jsem ti přikázal.“

„Mluv, milý otče,“ odvětil tento, „mluv ve jménu Páně, buď ujištěn, že tentokrát se všemožně vynasnažím odpovědět tak, jak chceš.“

Serafický otec s pláčem znovu volal: „Ó, bratře Františku, myslíš, že se Bůh nad tebou slituje?“

„Ó, ano milý otče,“ odvětil Lev, „smiluje se nad tebou, ale nejen to, nýbrž zahrne tě ještě mnohými milostmi. Bůh tě povýší a oslaví na věčnosti, poněvadž, kdo se povyšuje, bude ponížen, ale kdo se poníží, bude povýšen. Věř mi, Františku, já nemohu jinak mluvit, neboť Bůh sám mluví mými ústy. Proto prosím tě, odpusť mi to. Nemohu za to.“

Bratr Lev vynikal mnohými ctnostmi a byl zahrnut mnohými zvláštními milostmi, které dostávají lidé, kteří pokročili ve svatosti. Jednou viděl, jak stojí na břehu široké, dravé řeky, kterou se mnoho lidí snažilo přebrodit. Také menší bratři se o to pokoušeli. K svému zármutku viděl, že všichni ve vlnách řeky tonou. Příčinou jejich utonutí byla zavazadla, kterými byli obtěžkáni. Ti, kdo jich měli příliš mnoho, utonuli hned, jakmile vstoupili do vody. Jiným, méně obtíženým, se povedlo dostat až téměř doprostřed proudu, ale pak také utonuli. Mnozí dorazili ještě dále skoro k druhému břehu, ale tam nakonec zahynuli. Lev sledoval zápas svých bratří se živlem a rmoutil se nad jejich záhubou.

Zatím však viděl, jak se k řece přibližuje velké množství jiných bratří, kteří neměli s sebou žádná zavazadla. Ti kráčeli zcela lehce a svižně. Bez bázně vstoupili do dravých vln a po kratičkém zápasu se živlem se jim povedlo dostat na druhý břeh. V tom se bratr Lev probudil. Udiven vypravoval vidění Františkovi, který právě v tu dobu byl upoután na lůžko.

„Bratře,“ pravil František, „to, co jsi viděl, je pravda. Velký proud je svět. Bratří, kteří v něm utonuli, jsou ti, kdo opovrhovali evangelními radami, zvláště svatou chudobou. Ti však, kteří se bez nehody řekou přebrodivili, jsou bratři, kteří netouží ani po časných statcích, ani žádných nemají a spokojí se jen s věcmi nejpotřebnějšími. Tak se stávají podobnými obnaženému Spasiteli na kříži, následují Ho a snažejí radostně Jeho lehké a sladké jeho svaté poslušnosti. Proto takoví bratři bez velikých obtíží dojdou do věčné radosti.“

Podle knihy Svätý František Serafický od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS

Řád bratří minoritů přijímá nové kandidáty

Rekolekce pro mladé muže pro rozpoznání povolání k zasvěcenému životu se uskuteční ve dnech 5. - 9. srpna 2001 v jihlavském klášteře minoritů.

Kontakt:

P. Marek Duda, Kosmákova 45, 586 01 Jihlava, tel.: 066/ 730 36 04.

ČÍSLO SPRAVEDLIVÉHO - 16670

Dne 14. srpna t.r. si připomeneme 60. výročí mučednické smrti sv. Maxmiliána M. Kolbeho

SPRAVEDLIVÝ REKL:

Musím být svatým. Největším. Musím.
Takový je můj životní plán. Jeden na celý život.
Na jediný život.
Musím být dobrým člověkem.
Ale nesmím zůstat sám. Je tady člověk bezbožný.
Musím ho učinit dobrým člověkem.
Řeknu mu, napíši mu to,
že může být dobrým, že má být dobrým.
Má jen jeden život.
Ať je ten život dobrý.

BEZBOŽNÍK UDĚLAL TAK, JAK ŘEKL.

Byl silnější. Určil spravedlivému smrt.
Zavřel ho do hladomorny.
Při lůžku umírajícího nebyli jeho nejbližší.
Ani lůžko nebylo.
Při umírajícím nebyl doktor.
Byl jen bezbožník se smrtící injekcí.
Takto se bezbožník stal vrahem.
Jako vrah vešel do dějin.
K vrahovi se nikdo nemodlí.
Nikdo mu nestaví pomníky,
jen ho zavrhují a proklínají.

BEZBOŽNÍK REKL:

Je tady člověk spravedlivý. Překáží mi. Dráždí mě.
Je pro mě nepohodlný.
Zlikviduji ho, zavřu ho, vezmu mu jméno.
Označím číslem. Postavím do řady.
Odeberu mu lidství.
Zašlápnu ho. Rozdrtím ho na prach.
A vítr ať ho rozfouká po celé zemi.
Svět na spravedlivého zapomene.
Nezůstane žádná stopa.
K číslu se nebude nikdo modlit.
Neexistují svatá čísla.
Neexistují obrazy se svatými čísly.
Neexistují litanie ke svatým číslům.
Čísla nevcházejí do dějin.
Existuje tedy způsob na spravedlivého.
Násilí.
Každý se zachvěje před řevem, pěstí.
Světů nařídíme mlčet na téma čísla.

A SPRAVEDLIVÝ SE STAL SVATÝM.

Tak se rozhodl.
Byl dobrým člověkem. Tak to chtěl.
A i když byl rozdrčen na prach,
vešel do dějin jako svatý.
Jako svaté číslo 16670.

M. Osziel (RN 10/82, překlad bB)

Žalm 149 (překlad používaný v liturgii hodin)

Jásot svatých

(Aleluja)

Zpívejme Hospodinu píseň novou,
Jeho chvála ať zaznívá ve sboru svatých.

Ať se raduje Izrael ze svého Tvůrce,
synové Siónu ať jásají nad svým Králem.

Ať chválí Jeho jméno tancem,
ať Mu hrají na buben a na citeru,
neboť Hospodin miluje svůj národ
a pokorně zdobí vítězstvím.

Ať svatí jásají chvalozpěvem,
ať se veselí na svých ložích.

Boží chválu ať mají v hrdlech
a dvojsečný meč v ruce,
aby vykonali pomstu na pohanech,
tresty na národech,
aby spoutali jejich krále řetězy
a železnými okovy jejich velmože,
aby na nich vykonali určený soud.
Všem Jeho svatým bude to ke cti.

foto: bB

Jásot svatých

Liturgie hodin jako modlitba Církve byla obsahem katecheze Jana Pavla II. při generální audienci 23. května r. 2001. Šlo o další katechezi z cyklu věnovaném významu modlitby v životě Církve.

„Ať svatí jásají chvalozpěvem, ať se veselí na svých ložích.“ Tato výzva ze 149. žalmu, jenž jsme si před chvílkou poslechli, navazuje na začínající se úsvit a umožňuje nám představit si věřící, kteří jsou připraveni k zazpívání ranního hymnu chval. Tyto chvály Boží jsou nazvány jako „nová píseň“ (srv. Ž 149,1), neboli slavnostní a důstojný hymnus příslušný pro poslední dny, když Pán v obnoveném světě shromáždí všechny spravedlivé. Celý tento žalm je plný sváteční nálady, kterou navozuje už slovo „aleluja“ na jeho začátku a potom zesiluje prostřednictvím zpěvu velebení, radosti, tance, zvuku bubnů a citer. Modlitba, ke které nás uvádí tento

žalm, povzbuzuje k radosti srdce naplněné náboženským nadšením.

Postavy, které vystupují v žalmu, jsou v hebrejském originálu označeny dvěma pojmy charakteristickými pro spiritualitu Starého zákona. Třikrát se objevuje slovo „chasi-dim“ (Ž 149, 1.5.9), čili „zbožní, věrní“, jako ti, kteří svou věrností a láskou odpovídají na otcovskou lásku Pána. Druhá část žalmu vzbuzuje údiv, neboť je plná bojových výrazů. Zdá se nám divné, že tento žalm v tomtéž verši spojuje: „Boží chválu ať mají v hrdlech“ a „dvojsečný meč v rukou“ (Ž 149,6). Vhod-

nou úvahou můžeme pochopit proč. Totiž žalm byl sestaven pro „věrné“, kteří byli zapojeni do boje o osvobození; bojovali o osvobození svého utlačovaného lidu a o to, aby mohli sloužit Bohu. V době makabejské, ve 2. stol. před Kristem, ti, kdo bojovali o svobodu a víru, podrobeni těžkému utlačování helénistickou vládou, se právě nazývali „chásidim“ - „věrní“ Božím slovu a tradici otců.

V současném pohledu naší modlitby tato bojová symbolika se stává obrazem zapojení nás, věrných, kteří se po zazpívání ranního pochvalného hymnu vydáváme na cesty světa uprostřed zla a nenávisti. Bohužel, síly protívící se Božím království jsou mocné: žalmista mluví o „pohanech, národech, králích, velmožích“. Zůstává však plný důvěry, neboť ví, že má při sobě Pána, který je opravdovým králem dějin (Ž 149,2). Jeho vítězství nad zlem je tedy jisté a bude to vítězství lásky. Tohoto boje se účastní všichni „chásidim“, všichni věrní a spravedliví, kteří mocí Ducha uskutečňují naplnění nádherného díla, jež se nazývá Boží království.

Svatý Augustin navazuje na výrazy použité v žalmu, na „sbory“ a také „bubny a cítěry“, a odpovídá na otázku: „Co znamená sbor? (...) Sbor je skupinou zpěváků, kteří zpívají spolu. Jestliže zpíváme ve sboru, musíme zpívat shodně. Když se zpívá ve sboru i jeden falešný hlas dráždí posluchače a způsobuje zmatek v celém sboru.“ Později se odvolává na nástroje, jež žalmista používá a ptá se: „Proč žalmista bere do ruky bubnu a žaltář?“ Na což odpovídá: „Protože Pána velebí nejen hlas, ale také skutky. Když sahá po bubnu a žaltáři, ruce se shodují s hlasem. Tak i v tvém případě: Když zpíváš aleluja, máš stavět před hladového chléb, oblékat nahého, pohostit pocestného. Když to činíš, nezpívá jen hlas, leč s hlasem harmonizují ruce, protože se slovy se shodují skutky.“

Máme ještě druhé slovo, které vyjadřuje modlící se v tomto žalmu. Jsou to „anavim“, čili „ubozí, pokorní“ (Ž 149,4). Toto vyjádře-

ní v žaltáři vystupuje velmi často a ukazuje nejen na utlačované, chudé, pronásledované pro spravedlnost, ale také na ty, kteří jsou pro svou věrnost morálním příkázáním smlouvy s Bohem vytlačeni na okraj těmi, kteří volí násilí, bohatství a moc. V tomto světle můžeme pochopit, že kate-

gorie „chudých“ není jen kategorií společenskou, ale také duchovní volbou. Takový je také smysl známého prvního blahoslavenství: „Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království“ (Mt 5,3). Už prorok Sofonjáš se obracel na „anavim“ následujícím způsobem: „Hleďte Hospodina, všichni pokorní země, kdo jednáte podle Jeho práva. Hleďte spravedlnost, hleďte pokoru, snad se skryjete v den Hospodinova hněvu“ (So 2,3).

„Den Hospodinova hněvu“ je právě dnem popisovaným v druhé části žalmu, když „ubozí“ budou stát na straně Boha, aby bojovali se zlem. Sami od sebe nemají dostatek sil, prostředků ani strategií nutných k odporování zlu. Avšak slova žalmistova nám nedovolují pochybovat: „Hospodin miluje svůj národ a pokorné (anavim) zdobí vítězstvím“ (Ž 149,4). Toto ideálně harmonizuje s tím, co říká apoštol Pavel Korintánům: „A ty, které svět má za neurozené a méněcenné, dokonce i ty, kteří nejsou vůbec nic, vyvolil si Bůh, aby zlomil moc těch, kteří jsou něco“ (1 Kor 1,28).

S takovou důvěrou „synů Siónu“ (Ž 149,2), „chásidim“ a „anavim“, čili věrní a ubozí, se připravují pro vydávání svého svědectví ve světě a v dějinách. Kantikum Panny Marie v evangeliu podle Lukáše - Magnificat - je ozvěnou nejlepších citů „synů Siónu“: radostného velebení Boha Spasitele, díkůčinění za veliké věci, které Jí učinil ten, který je mocný, ale také je ozvěnou boje se zlem, solidarity s chudými, věrnosti Bohu smlouvy (Srv. Lk 1,46-55). ●

Petr našich dní

MARIINO TĚLO JE SVATÉ A MÁ ÚČAST NA VELIKÉ SLÁVĚ

Z apoštolské konstituce papeže Pia XII.

V homiliích a kázáních, konaných pro lid ve svátek Nanebevzetí Bohorodičky, pojednávali svatí Otcové a velicí učitelé o tomto tajemství jako o něčem, co bylo mezi křesťany už známé a uznávané. Obšírněji to vysvětlovali, hlouběji zdůvodňovali smysl a obsah tohoto tajemství a zejména stavěli do jasnějšího světla, co se o tomto svátku připomíná: nejen že mrtvé tělo blahoslavené Panny Marie nepodlehlo žádnému porušení, ale také že dosáhla vítězství nad smrtí a oslavení v nebi, tak jako Ježíš Kristus, Její jediný Syn.

Svatý Jan Damašský, nad všechny vynikající hlasatel této v tradici obsažené pravdy, srovnává tělesné nanebevzetí vznešené Matky Boží s ostatními Jejími dary a výsadami a říká velmi výmluvně: „Slušelo se, aby tělo Té, která při porodu zůstala neporušenou

pannou, zůstalo také po smrti beze všeho porušení. Slušelo se, aby Ta, která nosila Stvořitele jako své dítě ve svém lůně, prodlévávala v Božím stánku v nebi. Slušelo se, aby Ta, s níž se Otec zasnoubil, bydlela v nebeských komnatách. Slušelo se, aby Ta, která hleděla na svého Syna visícího na kříži a zakusila v svém srdci meč bolesti, jehož byla ušetřena při porodu, mohla hledět na svého Syna, jak sedí ve slávě po pravici Otce. Slušelo se, aby Matka Boží měla to, co má Syn, a aby byla od všech tvorů uctívána jako Boží Matka a služebnice.“

Podle mínění svatého Germana Konstantinopolského bylo to, že tělo panenské Bohorodičky Marie zůstalo neporušené a že bylo vzdviženo do nebe, nejen v souladu s Jejím Božským mateřstvím, ale také odpovídalo zvláštní svatosti Jejího panenského těla: „Objevuješ se ve své kráse, jak je to psáno, a Tvé panenské tělo je celé svaté a čisté, je celé Božím příbytkem. Proto se už nikdy nemůže rozpadnout v prach. Protože je to tělo lidské, je proměněné, aby mohlo žít nebeským neporušitelným životem. Ale je to totéž tělo, živé a oslavené, neporušené, má účast na dokonalém životě.“

A jiný prastarý autor zdůrazňuje: „Protože je to slavná Matka Krista, našeho Božského Spasitele, dárce života a nesmrtnosti, dostává život od Toho, který Ji vzkřísil z hrobu a vzal k Sobě - způsobem, který zná jenom On sám - a navěky má s Ním stejnou tělesnou neporušitelnost.“ Všechny tyto výroky a úvahy svatých Otců se opírají jako o poslední základ o Písmo svaté. To nám staví před oči vznešenou Matku Boží v nejužším spojení s Jejím Božským Synem, na jehož údělu má stále účast.

Nejvíce však zasluhuje pozornost, že od druhého století svatí Otcové představují Pannu Marii jako novou Evu, podřízenou no-

vému Adamovi a nejtěsněji spojenou s Ním v zápasu proti pekelnému nepříteli. Tento zápas, jak je naznačeno v protoevangeliu, skončil nejuplnějším vítězstvím nad hříchem i nad smrtí, jak to vždycky spolu souvisí v listech Apoštola národů. Proto jako bylo slavné Kristovo zmrtvýchvstání podstatnou součástí a poslední trofejí tohoto vítězství, tak měl být zakončen společný zápas blahosladené Panny a Jejího Syna oslavením Jejího panenického těla, jak říká apoštol: Až toto tělo smrtelné vezme na sebe nesmrtelnost, potom se vyplní to, co stojí v Písmu: Vítězně je smrt navždy zničena.

A proto vznešená Matka Boží, tajemně už od věčnosti spojená s Ježíšem Kristem jediným a týmž úradkem předurčení, neposkvrněná při svém početí, zcela neporušená panna při svém božském mateřství, velkodušná spolupracovnice Božského Vykupitele, vítěze, který úplně přemohl hřích a jeho následky, dosáhla nakonec jako vrcholné koruny svých výsad toho, že byla uchráněna od porušení v hrobě a že byla jako Její Syn po vítězství nad smrtí vyzdvížena s tělem i s duší do svrchované nebeské slávy. Tam se skvěje jako Královna po pravici svého Syna, nesmrtelného Krále všech věků. ●

Matka Boží

Kdo jsi, ó, Paní? Kdo jsi, ó, Neposkvrněná? Nejsem schopen proniknout tím, co znamená být Božím stvořením. Již přesahuje mé síly pochopit, co znamená být adoptovaným Božím dítětem.

A Ty, ó, Neposkvrněná, kdo jsi? Nejen stvoření, nejen dítětem adoptovaným, ale Matkou Boží, a to nejen adoptivní Matkou, ale skutečnou Boží Matkou.

A to není jen domněnka, pravděpodobnost, ale jistota, jistota úplná, dogma víry.

A nyní ještě stále jsi Matkou Boží? Titul Matky se nemění. Navěky Ti Bůh bude říkat „Matko moje...“ Ten, kdo určil čtvrté přikázání, Tě bude ctít navěky, vždy...! - Kdo jsi...?

Bůh vtělený si liboval v nazývání sebe Synem Člověka. Ale lidé tomu neporozuměli. I dnes, jak málo lidí ještě chápe a jak nedokonale.

Dovol mi, abych Tě chválil, ó, Přesvatá Panno.

Velebím Tě, náš Otče v nebi, za to, že jsi do Jejího nejčistšího lůna svého Jednorozeného Syna vložil.

Velebím Tě, Boží Synu, že jsi do Jejího přecistého lůna ráčil vstoupit a stal se pravým, skutečným Její Synem.

Velebím Tě, Duchu přesvatý, že jsi v Její neposkvrněném lůně ráčil zformovat Tělo Božího Syna.

Velebím Tě, Nejsvětější Trojice, jediný Bože ve svaté Trojici, za tak Božské vyvýšení Neposkvrněné.

sv. Maxmilián M. Kolbe

Kříž z kostelíka sv. Damiána (1/3)

Ve sbírce spisů sv. Františka z Assisi se nalézá text nazvaný „Modlitba před křížem“. Podle nejstarších rukopisných památek se sv. František tuto modlitbu modlil v kostele sv. Damiána v Assisi před podobiznou Ukřížovaného. Sv. František se v ní obrací ne tolik k Muži bolesti, ale k Bohu slávy. Po-slechněme si:

*Nejvyšší, slavný Bože,
osvět temnotu mého srdce
a dej mi pravou víru,
pevnou naději,
dokonalou lásku,
hlubokou pokoru,
rozum a poznání,
abych zachoval tvá přikázání. Amen.*

Syrská inspirace

Kříž vznikl ve 12. stol. v Umbrii (Itálie). Tehdy zde život ubíhal rychlým tempem. Umbrijským údolím vedla cesta obchodníků směřujících ze severu přes Benátky nebo z jihu přes Sicílii a také poutníků směřujících do Říma. Kromě toho tudy procházeli ti, kteří se toužili připojit k velké náboženské křížové výpravě. Umbrijské údolí, se Spoletem jako centrem umělecké a náboženské činnosti, pronikaly nové vlivné myšlenkové proudy z různých oblastí středomoří. A co více, na kulturní život Umbrie měli velký vliv syrští mniši, kteří byli nuceni odejít ze své vlasti v době obrazoboreckých bojů v letech 726 - 842. V tomto velikém společensko-náboženském kotli si můžeme lehce všimnout jejich vlivu na velké mistry 12. stol. Syrskou inspiraci zřetelně podtrhává kříž ze sv. Damiána: Kristus se zarostlou bradou, tvář olemovaná dlouhými vlasy, přítomnost svatých žen - to jsou prvky, jenž svědčí o syrské tradici.

První kříže zpřístupněné křesťanům k uctívání přišly do Itálie přes Sýrii. Na to navazují mnohé spisy syrských mnichů. Od prvních staletí křesťanství byla Sýrie střediskem, skrze které probíhala velká obchodní cesta přicházející ze severu do středomoří. Tato cesta vedla třemi velikými křesťanskými městy: Eddessa, Nisiba a Amida. V době,

Kostel sv. Damiána. Foto: -jg-

kdy v Římě pronásledování znemožňovalo rozvoj křesťanského umění, v severní Mezopotámii, svobodně od římské okupace, se dynamicky rozvíjela společenství, která si stavěla kostely a volila si biskupy. Křesťanské umění se tedy mohlo svobodně rozvíjet a působit přes Antiochii a Středozemní moře na Byzanci a celý Západ.

Postavy

Kříž ze sv. Damiána činí svými rozměry (výška 2,1 m; šířka 1,3 m; tloušťka 10 cm) mohutný dojem. Celek ohraničují motivy z lastur doplněné jednoduchými lineárními arabeskami.

Centrální místo na kříži zaujímá postava Ježíše. Jeho imponující silueta se lehkým pohybem nadnáší na úrovni hrudi a naklonění hlavy. Ježíš je živý, má otevřené oči. Jeho tělo není vůbec zničené utrpením. Z proraženého boku tryská krev. Osoby symetricky rozmístěné pod rameny kříže tvoří charakteristické pozadí harmonizující s centrální postavou Ježíše.

K Ježíši jsou obrácena srdce Marie a Jana. Dvě ženy, umístěné po Jeho levé straně, jsou v důvěrném rozhovoru. Můžeme se domnívat, že mluví

o hlavní události kříže. Setník a dvě jiné postavy, umístěné trochu níže, v úrovni Ježíšových kolen, se dívají na Ježíšovu tvář. Tímto způsobem se uskutečňují slova Spasitelova: „A já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě“ (Jan 12, 32). Jeho osoba je tedy ústředním bodem celé scény. Na každém konci ramene kříže se nachází anděl, který směrem k Ukřížovanému obrací svůj zrak i ruku. Andělé pod rameny se dívají na sebe, vyjadřují údiv nad tajemstvím spásy uskutečněným Spasitelovu krví. Nad Ježíšovou hlavou je vyobrazena scéna Nanebevstoupení, ukázaná dynamickým způsobem: Ježíš jakoby vystupoval na vrchol hory a ruka Otce mu žehná a přijímá ho. Andělé, kteří se nacházejí kolem medailonu, s údivem asistují při vstupování Božího Syna do slávy.

Světlo a barvy

Celek kříže podtrhávají dvě barvy: červená - symbol Boží lásky a prolité krve, a černá - symbol vzpoury, smrti a hříchu. Kristova láska, jež se vyjadřuje poslušností vůči Otci darováním svého života, se chápe tíhy zla. Ježíš je solidární s lidskou hříšností. Jeho láska je pramenem vnitřní proměny. „Kde se však rozmnožil hřích, tam se v míře ještě daleko štedřejší ukázala milost“ (Řím 5,20). Když se díváme na kříž, všimneme si světla, jež vychází od Ukřížovaného. Všechny zobrazené osoby se nacházejí ve světle Pána, který říká: „Já jsem světlo světa“ (Jan 8,12). Všimáme si světla na Ježíšově těle, obnoveném a proměněném mocí Ducha. Na hlavě nemá trnovou korunu, ale korunu chvály. Zlatá svatozář je znamením Ježíšovy vlády. Zlatá barva, které si můžeme všimnout také na jeho těle, označuje jednotu Jeho člověčenství a Božství. Postavy pod rameny kříže jsou zahrnuté světlem - mají účast na Ježíšově slávě. Toto světlo je symbolem rozumu osvětleného Božím zjevením, symbolem dosažení víry. Barva

oděvů má zvláštní duchovní význam. Bílá barva symbolizuje nejvyšší Existenci a navazuje na vítězství nad silami zla (srv. Zj 1,4; 2,17; 4,4; 6,11; 7,9,13; 19,11,14). Tato barva je také symbolem vnitřní proměny nového narození z Ducha. Vidíme ji na perizomě (rouška kolem boků) a na postavách pod Ježíšovými rameny zvláště u Jana, setníka a Marie, Ježíšovy matky. Blankytná barva (na Mariině závoji) je symbolem dechu, který dává život, Boha Stvořitele, Ducha Svatého. Barva růžová nacházející se na Janově šatu znamená lásku Boží moudrosti. V Písmu svatém je růže symbolem obrození. Barvy obsahují duchovní bohatství a jejich použití na kříži ze sv. Damiána vyjadřuje poselství, jež nám chtěl neznámý umělec předat.

Postava Ježíše

Silueta Krista je vyrovnaná. On nevisí, ale stojí, kraluje z kříže. Hrud má zlehka vychýlenou doprava a hlavu nakloněnou k pravému rameni. Ježíš má plnovous a dlouhé vlasy pečlivě upravené na ramenou. Podobně, jak na jiných dřevěných křížích, má kolem hlavy svatozář neboli královskou korunu. Jeho ústa jsou jemná, podbradek vyčnívající, uši téměř neznatelné, nos zlehka prodloužený. Tvář je klidná, není na ní vidět napětí ani utrpení. Naši pozornost přitahují především velké oči, jež nás vybízejí k novému pohledu na svět. Zrak je nasměřován k rozjímání o Otci: „Já jsem tě oslavil na zemi: dokončil jsem dílo, které jsi mi světil, abych ho vykonal. Nyní oslav ty mne u sebe, Otče, slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět“ (Jan 17,4-5). Z celé tváře vyzáruje pokoj a důstojnost. Kříž, nástroj umučení, je pro Ježíše místem oslavení u Otce a před lidmi: „Až povýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že jsem to já a že sám ze sebe nic nekonám, ale tak mluvím, jak mě naučil Otec“ (Jan 8,28). Tento Ukřížovaný je slavným vítězem nad smrtí, „prvorozený mezi vzk-

říšenými z mrtvých“ (Kol 1,18), tzn. prvním, který překonává hranice smrti a přichází do království Otce, království života, které milující Otcova vůle určila všem lidem. Ježíš přijímá svět. Jeho ruce s lehce prohnutými lokty jsou rozpažené, jakoby chtěl jimi obejmou celý svět. Dlaně jsou otevřené, aby nás mohl přijmout, a zároveň jsou otočené nahoru, aby nám ukázal směr, kam se máme dívat, a aby nás mohl podpírat na cestě. Svou krví a svými ranami Ježíš přináší spásu, vysvobození. „Víte přece, že jste ze svého prázdného způsobu života, jak jste ho zdědili po předcích byli vykoupeni ne snad nějakými věcmi pomíjejícími, stříbrem nebo zlatem, ale drahou krví Krista, jako bezúhonného a neposkvrněného beránka“ (1 Petr 1,18-19). Z rány v boku krev stéká na apoštola Jana, čímž je zrozen k novému životu.

Ježíš je přioděn perizomou od pasu až ke kolennům. Uprostřed jí přidržuje velký uzel. Perizoma zde nahrazuje colobium, neboli velikou tuniku bez rukávů. Kolena má narovnaná s vyčnívajícími částmi ve tvaru koule. Chodidla jsou obrácena vně, postavená na širokém podstavci zvaném suppedaneum. Později ve 13. století se na křížích Ježíš zobrazuje se zkříženými nohama, neboť se při ztvárnění kříže začalo používat zúžené dřevo. V horní části kříže nad svatozáří slávy, se nachází nápis, který diktoval kdysi Pilát: „Ježíš Nazaretský, král židovský“ (Jan 19,19). Evangelista Jan je jediný, který se zmiňuje o titulu Nazarenus. Tento detail je velmi

Vnitřek kostela sv. Damiána. Foto: -jg-

důležitý pro sv. Františka - slovo Nazaretský mu stále připomíná Jeho chudý, skrytý a pracovitý život. Ve 13. stol. tento nápis mizí nebo je nahrazován písmeny INRI (Iesus Nazarenus Rex Iudeorum, pozn. redakce), jež jsou latinskými iniciály Janova textu.

P. Anzulewicz OFMCom.

Kněžské svěcení

Dne 2. června t.r. se v Krakově v minoritské bazilice sv. Františka konalo jáhenské a kněžské svěcení, jež uděloval J. Exc. Mons. Viktor Skworc. Jáhenské svěcení přijalo celkem 7 bratří a kněžské 11 bratří. Mezi novokněžími jsou také dva naši spolubratři, Sebastian Kopeć a Dariuś Gaczyński, kteří již pracují v české provincii Řádu minoritů.

Naším spolubratřím přejeme hojnost Božího požehnání a darů Ducha Svatého.

redakce

Jak správně reagovat na agitaci sektářů

Naše éra, zvaná postmodernou, je sice protikřesťanská a odmítající Boží autoritu, avšak nikoli ateistická. Nikdy v minulosti nebyly v takové míře sekty jako dnes. A děje se tak i u nás navzdory statistikám, řadícím Česko mezi nejateističtější země světa. Jehovisté, adventisté, mormoni... Každý se s nimi alespoň jednou setkal. Jak na jejich agitaci reagovat?

Někteří katolíci jsou pobouřeni. K tomu ale nezbyvá, než dodat: Zlobit se nepomůže. Žijeme v demokratické zemi, kde je zákonem zaručena náboženská svoboda. I tyto sekty, pokud nejsou zákonem zakázány, mají právní nárok šířit své učení. Na tom nic nezměníme a musíme toto jejich právo respektovat. K tomu nás nabádají i církevní dokumenty. Oprávněně se ale můžeme bránit proti formám, které často sektáři volí. Je známo, že např. jehovisté (a nejen oni) vyvíjejí svou misijní aktivitu právě nejraději mezi katolíky, protože předpokládají (a to správně), že tam mají „připravenou půdu“, neboť katolíci „něco vědí“ o Bohu a o Bibli. K ateistům nebo k lidem nábožensky lhostejným nechodí tak často. Taková praxe je nefér.

Nejúčinnější a nevhodnější obranou je hned na počátku slušné, ale kategorické odmítnutí typu: „Nezlobte se, ale my jsme katolíci a nemíníme se vzdát své nauky. Modlíme se za vás, abyste i vy poznali zjevenou pravdu.“ Po takové řeči každý sektář odkráčí. Pokud se ale chceme zlobit, tak spíše než na ně, tak na sebe, konkrétně na nás katolíky. Sektáři si jsou vědomi svého misijního poslání - a co my? Pán Ježíš nás přece na mnoha stránkách Evangelia posílá šířit radostnou zvěst o Božím království. Děláme to? Asi ne, když si stěžujeme na úspěchy sektářů a na naše neúspěchy. Samozřejmě Ježíš Kristus nechce, abychom volili dotěrnou formu a la jehovisté, kteří neohlášení chodí od domu k domu nebo proti všem pravidlům slušnosti

obtěžují lidi ve vlaku, ale ruku na srdce: Kdo z nás, katolíků, má odvalu mezi spolupracovníky, kamarády ze sportovního klubu nebo zájmového svazu, sousedy apod. vydat svědectví, když je k tomu příležitost (a ona je velice často), přiznat se, že věřím v Ježíše Krista jako Syna Božího, bránit v rozhovoru Jeho nauku proti zesměšňování a zkresleným informacím, bránit Církev proti pomluvám médií, které neinformovaní lidé šíří a rozpitvávají, obhajovat „nepopulární“ morální hodnoty (odmítnutí potratů, eutanázie, registrovaného partnerství)? Tak by měla vypadat misijní a evangelizační aktivita katolíků dnes. Ti však se raději se svým přesvědčením skrývají a neradi o něm mluví, což je přímo hříchem v situaci, kdy se formálně hlásí ke Katolické církvi podle posledního sčítání 22 procent občanů, zatímco před 10 lety to bylo ještě 46 procent. Zač stojí naše víra, když nás tyto informace nevyburcují k opravdovému misionářství?

A ještě další aspekt: Někteří naši čtenáři si v dopisech stěžují, že sektáři odvedli od katolické víry nějakého mladého člověka, „oblblí“ ho svojí argumentací. To by se asi nestalo, kdyby tento mladý člověk měl odpovídající náboženské vědomosti. A jsme u dalšího neuralgického bodu. Náboženství se sice buď ve škole nebo na faře vyučuje, ale velmi často si paní katechetka s dětmi jenom hraje a žádnou nauku jim nepředává. Papež sv. Pius X. správně poznamenal: „Neznalost pravd víry je neznalostí samého Krista.“ Nízká úroveň znalostí katechismu, s níž se u katolické mládeže setkává každý, kdo s ní pracuje, je alarmující. Negenalizujeme, i se vzdělanou mládeží, dobře zformovanou v hodinách náboženství, se lze potkat, celkový palčivý problém však existuje. Náprava věci a řešení těchto nedostatků je tím, co potřebujeme, ne nadávání na sektáře, že někoho od Církve „odvedli“.

Nová fakta o atentátu na Svatého otce

Smutná událost z 13. května r. 1981, kdy turecký terorista Mehmed Ali Agca zasáhl na Svatopetrském náměstí v Římě svojí střelou Svatého otce Jana Pavla II., je stále ještě v dostatečné paměti věřících. Víme také, že Jan Pavel II. se nacházel na hranici života a smrti. Sám považuje svoji záchranu za zázrak Panny Marie, která zakročila právě ve fatimský den. Odtud pramení velká náklonnost tohoto papeže k Fatimě, kde osobně vložil do koruny sochy Matky Boží kulku z Agcova browningu, jež o centimetry minula jeho srdce.

Dodnes ale nebyla dostatečně zodpovězena otázka, kdo stál za tímto zločinným atentátem. Agcovi se ve vězení, z něhož byl propuštěn r. 2000 na základě milosti udělené italským prezidentem Ciampim, dokonale dařilo hrát si na pomateného, aby nemusel nic říct a odhalit stopy. Jenže nedávno promluvili jiní. Bývalý agent sovětské KGB Viktor Šejnov přiznal před německou televizí ZDF, že r. 1980 sám Jurij Andropov, tehdejší šéf KGB a pozdější první tajemník KSSS, nařídil fyzickou likvidaci Jana Pavla II., nebezpečného pro mezinárodní komunismus, neboť tento systém poznal z vlastní zkušenosti občana komunistického Polska. Tím potvrdil dřívější teorii ukrajinského exilového kardinála Miroslava Lubačevského, jenž ji hlásal už r. 1983. Americká novinářka Claire Sterlingová r. 1982 ve své knize „Anatomie atentátu“ odhalila tzv. bulharskou stopu. Moskva měla zájem, aby atentát provedli islámští teroristé a celá akce tak získala charakter muslimského fanatismu. Proto svěčila úlohu Bulharům, neboť tato země bezprostředně sousedila se státem, kde měli mohamedánští extrémisté silné pozice. Komunistické Bulharsko ve snaze destabilizovat Turecko, které bylo členem NATO, podporovalo muslimskou teroristickou ilegální organizaci Šedí vlci, k níž náležel také Agca, konkrétně jí dodávalo zbraně a nakupovalo od ní drogy, které pak pašovalo na Západ, aby pomohlo tamější společnosti rozložit. Italské vyšetřující orgány obvinily několik bulharských diplomatů, ti ale zavčas stačili Itá-

lii opustit. Zatčen byl pouze velvyslanecký rada Antonov, jenž ale - jak se později ukázalo - byl nejspíš jen „malou rybou“, proto musel být pro nedostatek důkazů propuštěn na svobodu. Klíčovou roli při atentátu však hráli jiní bulharští diplomaté Dončev a Ajvazov, přičemž je nápadné, že Ajvazov byl „nešťastnou náhodou“ postřelen na lovu a nadosmrtně zmrzačen. Také dva turečtí spolupracovníci Agcovi se stali oběťmi podivných úmrtí: Abdullach Chatli, jenž řídil Agcu, zahynul při automobilovém neštěstí, šéf Šedých vlků Aslan Samet byl nalezen oběšený ve své vězeňské cele v Turecku, kde si odpykával trest za jiný delikt. Je nápadné, že lidé, kteří by mohli podhalit oponu, za záhadných okolností náhle zemřeli.

Jedno je teď, dvacet let po atentátu, jisté: Bulharská stopa, vedoucí až ke KGB, skutečně existuje. Šejnovovo odhalení je dostatečně průkazným svěděním, potvrzujícím předcházející fakta a souvislosti, objevené redaktorkou Sterlingovou. Nápadný je ale další postřeh této ženy. Neobviňuje pouze sovětskou KGB a jejího bulharského satelita, nýbrž také americkou CIA. Vyčítá jí zahlazování bulharské stopy a odvádění pozornosti jinam, což souviselo v té době s politikou ústupků západních politiků vůči Brežněvovi a Andropovovi v rámci „uvolňování napětí“. Z knihy Sterlingové dokonce vyplývá, i když ona to výslovně neříká, že CIA mohla o atentátu dopředu vědět a sovětskou KGB krýt. Průkazné to samozřejmě není, nicméně v západních publikacích jsou již teď známé z osmdesátých let kontakty a spolupráce KGB se zednářskými lóžemi a od nich odvozenými organizacemi. Hovoří o tom otevřeně ve svých memoárech bývalý generál KGB Ljubimov. Německá katolická novinářka E. Filser Roggenthalová v letošním 5. čísle měsíčníku „Kirchliche Umschau“ poukazuje na podivné chování sovětské i americké rozvědky v souvislosti s atentátem na Svatého otce a také na dosud nevyjasněný únos dcery jednoho vatikánského zaměstnance. Nebyli to pouze Sověti, komu Jan Pavel II. vadil. V nená-

visti vůči zjevené Pravdě se dokážou i ti největší vzájemní protivníci nakonec spojit a sáhnout i k tomu nejhoršímu - k teroru.

Svatý otec na toto téma jednou řekl, že „terorismus se rodí z nenávisť a nenávisť se živí, je

radikálně nespravedlivý a prohlubuje nespravedlnost, hluboce uráží Boha, jakož i důstojnost a práva lidské osoby. Když se člověk uchyluje k terorismu, vždycky prohrává.“

Podle pramenů R. Malý

Francouzská liberální škola proti katolickému náboženství

Nejen komunisté pronásledovali na školách katolíky a kladli překážky výuce katolického náboženství. I v demokratických státech si leckdy počínají stejným způsobem. Typickým příkladem je Francie. Málokdo ví, že v této zemi je pro katolické učitele velice obtížné působit ve veřejných základních nebo středních školách. Podle ústavy platí naprostá odluka Církve od státu, z čehož vyplývá zákon o tzv. „laické“ škole. Věřící pedagog nesmí před žáky mluvit o svém náboženském přesvědčení, když se to příslušné úřady dozví, kvalifikují to jako „narušení“ laického charakteru školy a s postiženým je zavedeno disciplinární řízení, které končí většinou důtkou, v opakovaném případě vyhazovem ze školství. Katolický učitel dějepisu, filozofie a dalších podobných disciplín se také při výuce těchto předmětů dostává zákonitě do konfliktu svědomí, neboť osnovy důsledně požadují předkládat žákům falešné téze o údajně „negativní“ úloze Katolické církve a „pozitivní“ roli osvícenství a o „slavné“ Velké francouzské revoluci, která prý kodifikovala práva člověka navzdory církevnímu „tmářství“. Kantor, jenž se odváží po pravdě vysvětlit, že Francouzská revoluce byla hrůzovládou morálně degenerovaných individuí, která připravila katolíkům krvavou lázeň a připravila o život statisíce lidí stejnými metodami jako později nacisté a komunisté, a stala se tak prototypem nikoli demokracie, nýbrž pozdějších bestiálních totalitních diktatur, musí ze školství okamžitě pryč.

Z laického, neboli tzv. „světonázorově neutrálního“ charakteru státu vyplývá, že na zá-

kladních školách se náboženství vůbec nevyučuje. Tato výuka je organizována Církví na faře zcela mimo školu a její dosah. Pouze na gymnáziích může, za předpo-

kladu, že se přihlásí dostatečný počet studentů, být do rozvrhu zařazena tzv. „pastorační péče“, kterou vede učitel náboženství, laik. Smí však s gymnazisty pouze hovořit o jejich náboženských představách, naslouchat jim a „pomáhat hledat vlastní přesvědčení“, nesmí tak zvaně „vnucovat“ svoji víru, což znamená, že nesmí ani evangelizovat ani vyučovat katechismus. Proto náboženské vědomosti absolventů středních škol jsou ve Francii velice mělké.

Výjimku tvoří pouze církevní školy, základní i střední, kterých je asi 10 procent z celkového počtu. Tam se náboženství samozřejmě vyučuje. Ani zde však není situace pro katolického pedagoga jednoduchá, neboť i na církevních školách platí státní učební osnovy pro humanitní předměty, takže palčivá problematika osvědčení a Velké francouzské revoluce musí být vykládána stejně jako na státních školách. Existují konkrétní případy, že učitelé, kteří odmítali učit liberálně-socialistické lži o této éře, byli nuceni odejít i z církevního školství.

Tento stav je ve Francii smutným pozůstatkem tzv. „kulturního boje“ proti Katolické církvi vyhlášeného v 70. letech 19. století premiérem Gambettou, kdy tehdejší demokratický stát se netajil záměrem katolické křesťanství úplně vymýtit. Nemylme se tedy, i demokratické zřízení může být v pronásledování Církve stejně tvrdé jako totalitarismus. Nelze zapomenout, že jeho kořeny tkví v křesťanství nepřátelské filozofii, v náboženské lhůstevnosti a odmítání jakékoliv závazné pravdy, a to jak věroučné, tak morální.

Radomír Malý

Aniela

Každý člověk je povolán k objevení a výběru své životní cesty. Boží volání znamená Boží plán, který je ukázán člověku, aby jej posoudil z hlediska svých lidských schopností a možností. Člověk nikdy neobdrží již hotové schéma své budoucnosti, skrze povolání je pouze pozván na cestu vedoucí k budování jeho budoucnosti. Z Božího pohledu je povolání darem, obětí a šancí, která je dána člověku Bohem a nenápadně provázena Boží pomocí ve formě milosti pomáhající.

Současná teologie ukazuje, že povolání je dialogem Boha s člověkem a člověka s Bohem, v němž je plně respektována svoboda osob vedoucích dialog. Tento neustálý dialog má za cíl sjednocení odpovědi povolání s Boží nabídkou. Když Bůh navrhuje svůj plán, čeká na člověka s dalšími detaily svého daru; člověk se naopak může kdykoliv obrátit na Boha jakoby pro instrukce, jestliže mu přirozeně záleží na udržení linie svého života shodně s plány Božími.

Základním výběrem, před který je postaven každý křesťan, je rozhodnutí se pro jednu ze dvou cest: kněžskou a řeholní, nebo světskou. Cesta světského života spočívá na Božím povolání do světa a posvěcení tohoto světa zevnitř. Aby však mohlo dojít k nějakému posvěcování světa, je nezbytná osobní svatost každého světského člověka.

Dnešní svět potřebuje velké množství svatých. Mohou to být lidé různého postavení, různých zaměstnání i rozdílné myšlenkové úrovně. Jedním takovým příkladem je Aniela Salawa, která byla 13. srpna roku 1991 prohlášena Svatým otcem, při jeho čtvrté pouti do vlasti, za blahoslavenou. Její beatifikační proces byl zahájen v roce 1948 v Krakovské metropolitní kurii zásluhou Řádu minoritů. V roce 1987 byl v Římě vydán dekret potvrzující hrdinský stupeň ctností tehdejší služebnice Boží Aniely Salawy.

Aniela Salawa se narodila 9. září roku 1881 ve vesničce Siepraw nedaleko Krakova, jako

Aniela Salawa (1881-1922), mal. St. Jakubczyk

jedenáctá z dvanácti dětí. V rodném domě neměli bohatství, ale ani bídu. Od raného mládí pomáhala Aniela doma i na poli. Školu navštěvovala pouze dva roky, aby se naučila číst a psát. Od dvanácti let se stále víc a více zapojovala do práce v hospodářství, ovšem tato práce byla pro fyzicky slabou Anielu příliš těžká. Proto také, když v roce 1897 dosáhla 16 let, odešla sloužit do Krakova. Pracovala v různých zámožných rodinách jako služka nebo pokojská. Její obvyklá každodenní práce, kterou vykonávala více než dvacet let (do r. 1917), se vyznačovala pečlivostí, pořádkumilovností a odpovědností. V této době se též, díky usilovné systematické práci na sobě a díky Boží milosti, prohloubil její náboženský život.

Poslední etapa života Aniely Salawy zde na zemi byla spojena se zkouškou v utrpení. Aniela nejenom že přijala vlastní fyzické utrpení jako Boží dar, ale přijímala rovněž doda-

tečné utrpení, aby tak odčinila hříchy své i jiných lidí. Zemřela 12. března roku 1922. Ostatky Aniely Salawy byly 13. května r. 1949 přeneseny do kaple Utrpení Páně v minoritické bazilice sv. Františka v Krakově.

Aniela Salawa zpočátku chtěla vstoupit do řádu karmelitek nebo voršilek, nakonec však nebyla přijata. Tehdy se definitivně rozhodla pro cestu laického způsobu života. Tato cesta jí v důsledku dovedla k dalším rozhodnutím při výběru zaměstnání, postavení a života z víry.

Aniela měla všechny předpoklady proto, aby si vybrala manželství. Byla pěkná, líbila se, měla nápady. Přesto bylo její rozhodnutí jiné - vybrala si cestu života v samotě, čili život bez opory v druhém člověku. Toto rozhodnutí učinila jako mladé osmnáctileté děvče, což znamená, že již tehdy musela dospěhnout zralosti své osoby.

Když se Aniela rozhodovala pro samotu, měla vlastní koncepci rozvoje osobnosti a důsledně ji realizovala celý svůj život. Dokázala mít na sebe vysoké nároky, stále toužila být lepší, chytřejší, hlubší, citlivější, s širokým a jasným rozhledem. Optimismus, vnitřní radost a pokoj i milé chování charakterizovaly její vztah k lidem, světu a každodenním povinnostem. Jako osamělé žijící člověk procházela různými těžkostmi, problémy a utrpeními spojenými např. s jejím dlouholetým onemocněním, které prožívala v samotě bez možnosti rozdělit se s někým o vlastní prožitky, vědoma si svého zřeknutí se mateřství. Hlavním tajemstvím vlastního života Aniely byla hluboká víra v sílu modlitby, ze které plyne tvůrčí moc ducha a mnohostranná aktivita.

Zaměstnání a s ním spojená práce představuje hlavní element dočasné činnosti každého člověka, vyplňují tak větší část lidského života. Současní teologové stále více oceňují význam práce plynoucí ze zaměstnání jako povolání Boží. V roce 1900 se Aniela rozhodla, že se stane služkou - pomocnicí v domácnosti a toto zaměstnání považovala za věc svědomí a Boží milosti. Postupně s plynoucími léty si vypracovala stále ušlechtilější obraz služby,

v níž si velmi cenila poslušnost. Rovněž chtěla být služkou proto, aby mohla činit dobro: pomáhala jiným materiálně, učila zodpovědnému výkonu práce a rozumnému hospodaření s vlastními silami, ve všech potřebách uměla dobře poradit. V celém chování Aniely, sloužící z dobrovolného rozhodnutí, není možno nalézt takové věci jako např. výhrady k druhým, pocity nedoceníení, potřeby uspokojení citových nedostatků nějakými náhražkami.

Každý člověk je bytostí věřící, což znamená, že už ze své přirozenosti je zaměřen k transcendentu a hledá vztah svého života k jiné vyšší bytosti. Víra není dána člověku jednou provždy, roste s ním a dosahuje stále větší mnohotvárnosti a scelení. Aniela již doma získala hluboké základy náboženského života, které se opíraly o znalost katechismu a o život podle zásad katolické morálky i o samozřejmost četby náboženské literatury. Během svého života dosáhla Aniela plnosti náboženské zralosti, která spočívala v náležitém vztahu k Nejvyšší Svatému.

Dosažení tak velké náboženské zralosti bylo spojeno s vykočením Aniely na cestu františkánské spirituality, jejím vstupem do Třetího řádu sv. Františka, k čemuž ji dovedla především láska k Pánu Ježíši Kristu Ukřižovanému a s ní téměř rovnocenná láska k chudobě. V roce 1912 byla přijata do noviciátu a za rok složila věčné sliby, s nimiž přijala řeholní jméno Tereza. Příslušnost k velké františkánské rodině jí pomohla k vypracování vlastního stylu a mystiky chudoby. Aniela dospívala aktivně tím, že jiným rozdávala vše, čeho měla nadbytek, přičemž se tento nadbytek týkal předmětů nejvíce potřebných.

Aniela Salawa plně odpověděla na Boží povolání, které zformovalo celou její osobnost člověka žijícího v samotě, služebnice a členky Třetího řádu sv. Františka. Toto povolání bylo v jejím životě duchovní podstatou, která pronikala povinností vyplývající z postavení a pracovní náplně. To vše se slévalo v jeden monolitický celek a vedlo ji ke svatosti.

Kristýna Kinga Rajzer OFS

Duchovní otče, chtěli bychom spolu s Igorem jet o prázdninách na výlet do Nízkých Tater. Oba, jak víš, máme rádi přírodu, a proto bychom v ní rádi společně prožili týden pod stanem. Denně bychom udělali nějaký ten kousek hřebenovky, měli bychom víc času si popovídat a lépe se poznat při překonávání námah a překážek. Mohli bychom si říci více o Bohu v Boží přírodě. Když jsem však o našem záměru řekla doma, mamka se do mě pustila, jestli si prý uvědomuji, jakému nebezpečí se chci vystavit. Spolu spávat v jednom stanu!? V žádném případě! Zněla jednoznačná odpověď. Na takový výlet tě nepustím, je to příliš riskantní, vždyť až příliš mnoho podobných výletů skončilo nechtěným těhotenstvím. Až budete manželé, prosím, chodte si spolu po horách, jak často jen budete chtít, ale nyní ne. Co mám teď dělat, když jsem to už Igorovi slíbila?

foto: bB

Rozhovory se Sylvou Hřebenovka

sama neumíš odpovědět. Tvoje maminka má o tebe starost, vždyť ji znáš, víš, že je dobrá, ale někdy se ti zdá, že to s tou starostlivostí trochu přehání.

Navenek to tak může vypadat, ale uvaž takový příklad. V létě bývají bouřky a s nimi jsou nerozlučně spojeny hromy a blesky. Občas takový blesk uhodí do skály, do stromu, ale i do domu. Jelikož je to pořádný elektrický výboj, lehce může způsobit požár. Naštěstí těch požárů od blesku je stále méně, neboť domy se dnes nestaví bez hromosvodu. Navíc domy jsou chráněny proti požáru nejen hromosvody, ale i dalšími protipožárními opatřeními. A kdyby i přesto vznikl požár, v každé větší budově musí být hasící přístroje a hydranty. Na to všechno se musí brát ohled již při projektu budovy, při kolaudaci a pak při pravidelných kontrolách. Přitom jde o ochranu hodnot nejen materiálních, ale především o ochranu lidských životů. Na tomto místě je přirozené, že děláme vše proto, aby k požáru v domě nikdy nedošlo.

Sylvo, není to špatný nápad s tou hřebenovkou, ale chtělo by ho dotáhnout do konce. Myslím si, že by se u vás ve společenství a možná i doma, našlo víc mladých lidí, kteří by si takovou túru chtěli udělat. Tvůj mladší bratr Martin i s kamarády rád sportuje, i jim by se takový výlet mohl líbit. A snad by se vám podařilo přemluvit i vašeho pana kaplana, aby šel s vámi. Mohl by vás všechny lépe poznat a navíc i Igor by měl dobrou příležitost promluvit si o otázkách víry, na které mu ty

Něco podobného má na mysli i tvoje mamka, když vám nechce dovolit hřebenovku ve dvojici. Nechtěla by si vyčítat, že zapříčinila případný „požár“, který by mohl vzniknout a nadělat velké škody. Kdybyste se však spolu s Igorem pokusili zorganizovat výlet pro vaše společenství a pro další kamarády, riziko by se podstatně snížilo. Ještě více by se

snížilo, kdyby s vámi jel i tvůj mladší bratr Martin a váš pan kaplan. V tomto případě by mamka určitě nic nenamítala proti takovému prázdninovému výletu a pro vás všechny by to bylo velké obohacení.

Igor by se mohl při překonávání překážek a námah spojených s hřebenovkou seznámit s dalšími věřícími chlapci a děvčaty. Nejen s nimi, ale i s panem kaplanem by si mohl povykládat o otázkách víry a života. Mohli byste se nejen vy dva lépe poznat, ale Igor by mohl poznat i jiné a oba byste měli dobrou příležitost prožít to, že i když jsou dva mladí lidé zamilovaní, anebo vstoupí do manželství, nemo-

hou se úplně izolovat od jiných. Potřebuji i nadále širší společenské vztahy, aby se mohli plně lidsky rozvíjet.

Když půjdete na hřebenovku, platí důležitá ochrana před požárem: opatrnost. Konkrétně to znamená, že ve stanech budete spát zvláště chlapci a zvláště děvčata. V žádném případě není vhodné, abys s Igorem spala v jednom stanu. Oheň může příliš lehce vzplát a může příliš rychle hořet, než aby se dal závčas uhasit.

Přeji vám pěknou hřebenovku a pamatuji na vás v modlitbách i při naší svatě.

P. Ladislav Csontos

Světýlko

Někjakou dobu po mém obrácení znova na mne přišly pochybnosti. Vrátily se otázky: „Odkud je tolik zla ve světě, proč je tolik náboženství, proč je v Církvi tolik názorových táborů?“

Mým velkým problémem však bylo to, že jsem neuměl rozeznat své vlastní povolání. Báł jsem se, že jestliže odevzdám svůj život Bohu, tak mne požádá, abych se stal knězem. Navíc mnoho lidí mi říkalo, že bych tuto možnost měl zvážit. Myslel jsem si tedy, že to tak být musí.

Začal jsem prožívat těžkosti s modlitbou. „Pane,“ volal jsem, „pomoz mi přijmout Tvou vůli se mnou. Víš, že se toužím oženit a mít děti, ale jestli mne zveš, abych se stal knězem, dej, abych to alespoň trochu začal chtít.“

To vše se tak dělo, neboť jsem byl přesvědčen, že jestliže někdo chce sloužit Bohu, tak musí zachovávat celibát a přijmou svěcení. Taková situace trvala u mne mnoho měsíců. Již jsem se dokonce začal připravovat na vstup do semináře. Byl jsem zděšený.

Když jsem o tom konečně řekl svému zpovědníkovi, řekl mi: „Co myslíš, bude otec chtít, aby jeho dítě dělalo něco, co ho udělá nešťastným? Pokus se raději jít za hlasem touhy, kterou Bůh vložil do tvého srdce. Ona je jako světýlko ve tmě, které ti pomůže nalézt cestu. Bůh - který je přece naším Otcem - tě nebude povolávat k něčemu, co

by bylo pro tebe jen a pouze břemenem. On dá, že bude v tobě pomalu dozrávat touha odevzdat se Mu úplně, třeba v manželství. Jsme to my, lidé, kteří často znetvořujeme obraz Boha Otce.“

Tehdy jsem pochopil, že má představa o Bohu Otcovi byla úplně mylná. Poznal jsem, že mne Ježíš vede a zjevuje mi lásku Otce. Začal jsem chápat modlitbu Otče náš. Objevil jsem, že Bůh je nejlepším Otcem. Později, za dva roky, jsem se oženil. Mohl jsem - v lásce a štěstí - odevzdat Bohu celý svůj život. Nyní po několika letech manželství, vidím stále zřetelněji, že Boží vůlí bylo, abych byl manželem a otcem. Každodenně, sám jako otec, objevuji stále znova zázrak Božího Otcovství.

Zbyhněv

KRIZE SOUČASNÉ RODINY

Stejnomený seminář se zaměřením na etické a sociální problémy rodin se konal 29. 5. 2001 ve zcela zaplněném konferenčním sále Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR. Za účasti domácích i zahraničních odborníků jej pořádaly nevládní organizace Hnutí pro život ČR, Občanský institut a Asociace pro právní ochranu dětí a mládeže. Seminář byl dalším v řadě, volně navazující na myšlenky Deklarace práv počatého dítěte.

V úvodu vystoupil emeritní arcibiskup otec Karel Otčenášek, který upozornil, že četné rodiny se tváří v tvář svým úkolům staly nejistými, či přímo ztracenými, protože o svých úkolech pochybují „a žijí tak, jakoby vůbec neznaly poslední smysl a pravdu života manželského a rodinného“. Připomněl, že budoucnost lidstva záleží na kvalitě rodin, a je proto „nezbytné a naléhavé, aby se každý člověk dobré vůle angažoval v ochraně a podpoře hodnot a potřeb rodiny“.

Jak řekl předseda Asociace pro právní ochranu dětí a mládeže, poslanec KDU-ČSL Dr. Jiří Ka-

ras, „nedobrá situace rodiny pramení z obecně nízkého respektu k mnoha funkcím, které rodina tradičně plní“. Rodina je v prohlubující se krizi, na níž má lví podíl sociální lhostejnost státu. „Vláda se chová k rodině macešsky a dělá to programově. Namísto pomoci české rodině vážně uvažuje o dovozu cizí pracovní síly a o zrovno-právnění homosexuálního svazku s manželstvím,“ dodal Karas.

O situaci mladých rodin a o jejich podpoře ze strany státu ve velmi fundovaném příspěvku hovořila Michaela Freiová z Občanského institutu. Poslanec ODS Marek Benda promluvil na téma „Rodina jako výchova k odpovědnosti“ a senátor KDU-ČSL Ing. Jiří Šenkýř hovořil o vztahu dokumentu České biskupské konference „Pokoj a dobro“ k problémům české rodiny. V programu vystoupil také nizozemský psycholog Dr. Gerard J. M. van den Aardweg, který se zabýval tzv. homosexuálním manželstvím a homosexuálními vztahy. (fp)

Bůh v mém životě

Pocházím z katolické rodiny. K víře mne přivedla moje babička, se kterou jsme s bratrem pravidelně chodili do kostela. V době totality, kdy byla návštěva kostela naší vládnoucí stranou sledována a potírána, bylo mému otci jako vysokoškolskému profesoru doporučeno, aby členové jeho rodiny nenavštěvovali kostel, jinak že přijde o své místo. A tak babička chodila do kostela bez nás. Já jsem Boha a posléze i víru ztratila. Není to mojí omlouvou, spíše prohrou.

Chyběla mi v životě opravdová láska. Láska, kterou si nemůžeme koupit, vynutit

nebo ji podědit, ale kterou nás ve své neskonale milosti miluje Bůh. V době, ve které jsem byla odloučena od Boha jsem se dopustila spousty chyb a omylů, protože jsem se neřídila Božím slovem. O to více si vážím milosrdenství, kterého se mi později dostalo.

Stále jsem v sobě slyšela hlas, který mi říkal běž do chrámu Božího. Nevěděla jsem jak se mám zachovat, co mám dělat. To volání bylo tak silné, že nešlo odolat, nešlo neposlechnout. Mé kroky jako by někdo vedl a já jsem najednou stála na prahu kostela. Zamířila jsem k obrazu Matky Boží a v úžasu

jsem hleděla do Její krásné tváře a zdálo se mi, jako bych zahlédla Její letmý úsměv. A najednou jsem věděla, že můj život se změní. Sedla jsem si na okraj do první lavice. Opodál seděla řádová sestřička, hleděla jsem na ni a viděla jsem její usměvavý obličej, jako by s někým rozmlouvala a já jsem se přistihla, že jí to štěstí v jejích očích závidím. Dnes, když mi vyvstane radost a úsměv na tváři z přítomnosti Boží, děkuji Bohu za zázrak, který se mnou učinil, za to, že mne našel a jako tu ztracenou ovečku vzal na svá ramena a dovedl do svého ovčince.

Nesměle jsem poklekla, pro slzy jsem neviděla nic kolem sebe, přesto jsem sepjala své ruce a najednou jsem si vzpomněla na své dětství, jak jsem s babičkou klečela a modlila se, a jako by sama z mých úst vyšla modlitba „Otče náš, jenž jsi na nebesích...“

Tak začala cesta mého obrácení. Cesta nelehká, ale jediná správná, jediná, která vede ke spáse. Na této cestě kráčí Ježíš po mém boku a při mých pádech pozvedám k Němu svou ruku a volám jako Petr, když tonul v moři, zachraň mne Pane a podej mi svou ruku. Vždy znovu vstávám a pokračuji dál. Cítím radost v mém srdci a nesmírnou vděčnost za víru. Je to velký Boží dar.

Náš lidský život se podobá písmenu Y, kdy kráčíme po cestě a dostáváme se na křižovatku našeho života a musíme se rozhodnout kam a jak dál. Jít doprava, či doleva? Na této životní křižovatce jsem se ocitla i já. Vyslyšela jsem svůj vnitřní hlas, vrátila jsem se do Boží náruče a z celého srdce volám: Zde jsem Pane, buď vůle Tvá, vše s láskou přijímám, vždyť Tys můj Ježíš, Pán a Bůh.

Ruth

„Modlit' sa? - To nebol môj prípad!“

Olga hneď po návrate z dovolenky, nevedno ako a z čoho, začala mať silné bolesti v hrdle. Lekári v nemocnici sa pustili do liečby, ale bolesti sa stupňovali. Predpísali jej množstvo liekov, 36 kusov denne. Nakoniec zistili, že išlo o pásový opar v hrdle, tzv. herpes zoster. Opar postupne však napadol celý jej nervový systém. Pacientku vozili denne sanitkou po klinikách, aby sledovali priebeh liečenia. Lekári povedali, že intenzitu jej bolesti vedia pochopiť, veď nedávno istý pacient s podobným ochorením od bolesti vyskočil z okna. Aj duševný stav Olgy bol vážne narušený. Cítila, akoby sa blížil koniec jej života. Dohodla sa s manželom aj ohľadne starostlivosti o deti. Potom už nevládala ani hovoriť, ani vnímať.

Po niekoľkých týždňoch ju navštívila jej priateľka Eva. Večer jej prišla oznámiť, že ju ráno odvezie na kliniku. Na krk jej zavesila alumíniovú Zázračnú medailu. Aký údiv, keď na druhé ráno Olga sama otvárala svojej priateľke dvere, bola už osprchovaná a oblečená s umytou a vyčesanou hlavou si sadla k zrkadlu a začala sa šminkovať. Rozprávala, že v noci sa zobudila s tým, že sa jej vyjasnil zrak a dostala znovu chuť do života - vstať a robiť všetko tak, ako by nebola chorá.

Keď prišla na príslušné nemocničné oddelenie, celý personál sa zhromaždil okolo nej a nevedel pochopiť zmenu jej zdravotného stavu. Olga nikdy predtým nepočula o Zázračnej medaile. Priznala sa:

„Modlit' sa? - To nebol môj prípad!“ Potom si však jasne uvedomila, kto jej pomohol. Bola to Svätá Panna, ktorá prostredníctvom Zázračnej medaily stále vyprosuje od Boha milosti pre dobro človeka. Odtedy ju nosí stále na retiazke okolo krku a modlí sa.

Podľa záznamu Olgy K., zo septembra 1999 (převzato z knížky „Zázračná medaila“)

SVATÁ HORA

Svatá Hora je jedním z nejvýznamnějších poutních míst v Českých zemích. Ve zlaté době poutí - v baroku - vytvářela se Starou Boleslaví dvojici těch nejvýznamnějších v Čechách.

Původ Svaté Hory je zahalen do oparu legend. Jedna z nich vypravuje, že roku 1260 postavil majitel místního panství Rytíř Malovec na Svaté Hoře kapli na poděkování za záchranu života. Byl totiž při lovu přepaden lupiči a na přimluvu Matky Boží šťastně vyvázl z jejich rukou.

Centrem poutního místa je milostná soška Panny Marie Svatohorské. Podle zbožného podání předků ji vyřezal sám první pražský arcibiskup Arnošt z Pardubic roku 1348. Příbram v té době patřila pražským arcibiskupům. Vedle Roudnice nad Labem to bylo jejich hlavní letní sídlo. Svatohorská Madona je podobná Madoně z Kladska, kde Arnošt žil a kde je také pochován. Existuje listina, v níž popisuje, jak od něj Kladská Madona odvrátila tvář, protože žil špatným životem. To byl impuls k hlubokému obratu v jeho životě. Arnošt zemřel v pověsti svatosti a Bavořané a Slezané jej ctí jako ctihodného.

Tento Arnošt postavil v Příbrami tvrz a do kaple v tomto hrádku umístil Svatohorskou Madonu. Jan z Jenštejna obehnal tvrz vodním příkopem. Existuje domněnka, že Svatohorská kaplička již v té době byla poutním místem, protože Jan z Jenštejna píše, že „zůstával v Příbrami až do svátku Nanebevzetí.“ V okruhu několika desítek kilometrů nebyl tehdy nikde žádný kostel zasvěcený tomuto tajemství Mariina života (J. V. Polc).

Příbram se stala jedním z husitských měst. Husité Příbramskou tvrz poničili. Po uklidnění poměrů se soška Panny Marie dostala do městského kostela sv. Jakuba a později do špitálního kostela sv. Jana, který zanikl v josefínských dobách. Odtud byla začátkem 16. století přenesena do svatohorské kaple.

Svatá Hora byla v té době podle Balbínova vyprávění malou kapličkou, která neměla ani dveře

a místo podlahy měla jen udusanou hlínu. S Madonou si hrály děti, konaly s ní „procesí“, vozily ji na sánkách a používaly ji jako zástavu při různých hrách.

První zázrak, který dal podnět k velkým poutím, se stal během třicetileté války roku 1632. Slepý žebrák, kdysi nymburský měšťan Jan Procházka, měl sen, v němž mu ctihodný stařec nařizoval, aby putoval na Svatou Horu, že se tam ze svého neduhu uzdraví. Procházka po dlouhém váhání hlasu uposlechl a se svým vnukem se vydal pěšky z Prahy do Příbrami. Na Svaté Hoře se modlil a čtvrtý den se mu pomalu začal vracet zrak. Z vděčnosti zůstal na Svaté Hoře jako strážce svatyně, vykopal zde roku 1634 studnu a každému vyprávěl svůj životní příběh. Pověst o zázraku se rozletěla po celé zemi a Svatou Horu začali navštěvovat stále větší zástupy lidí všech stavů. Ještě během třicetileté války navštívil svatyni císař Ferdinand II. se svým synem Ferdinandem III. (r. 1634).

Poutní ruch se tak rozmáhal, že roku 1647 byla dána Svatá Hora do správy jezuitům. Ti přišli z nedaleké Březnice a hned po skončení třicetileté války začali s přestavbou svatohorské kaple do dnešní podoby. Kapli s milostnou soškou obestavěli dalšími otevřenými či uzavřenými kaplemi. Kolem kostela postavili kamennou terasu ozdobenou více než třiceti sochami a kolem této stavby ještě vybudovali křížovou chodbu se čtyřmi nárožními kaplemi a dvěma portály. Do kostela se vchází po čtyřech kamenných schodištích se třemi portály. Na stavbě pracovali umělci zvučných jmen, především Italové. Roku 1673 vysvětil kostel pražský arcibiskup Matouš Ferdinand

Sobek z Bílenberka. Ještě více jak padesát let po konsekraci pokračovaly stavební práce. Koncem 17. století byla postavena jezuitská rezidence, začátkem století osmnáctého kryté schody z Příbrami. Tehdy se zde pracovalo podle plánů K. I. Dientzenhofera.

Největší slavnost v dějinách zažila Svatá Hora roku 1732. Tehdy byla milostná soška Panny Marie korunována jako první v našich zemích papežskými korunkami. Korunovaci provedl pražský světitel biskup Jan Rudolf Špork na základě jmenování papeže Klementa XII. Bylo to 3. neděli po Svatodušních svátcích, 22. června 1732. Od té doby se každoročně slaví výročí Korunovace jako velká poutní slavnost (vždy 3. neděli po Letnicích).

Jezuité Svatou Horu zvelebovali až do svého zrušení v roce 1773. Jejich odchod byl počátkem úpadku. Poutní místo spravovali diecézní kněží, Josef II. zakázal poutě, vysoce postavení lidé z okolí místo nechali systematicky ničit a rozkrádat. Byla to doba neustálých soudních sporů - o vodu, o každý metr pozemku, o cesty atd.

Změnu klimatu a nový rozkvět Svaté Hory přineslo až odevzdání duchovní správy redemptoristům kardinálem Bedřichem Schwarzenbergem roku 1861. Redemptoristé poutní místo začali opravovat a začali pečovat o poutní ruch. Za jejich působení do roku 1950 byl vyzdoben interiér kostela secesními štuky (1903), Svatá Hora byla jmenována basilikou minor (1905), bylo vyměněno dláždění uvnitř areálu (1932), pořízeno 8 nových zvonů (1934), upraveno prostranství před bazilikou a celé okolí změněno v park (1932-1948), postaven exerciční dům (1936-1939) a nové varhany (1948). Všechny práce se koncentrovaly k významným výročím Svaté Hory - 200 let korunovace (1932) a 600 let Svatohorské Madony (1948). Při těchto dvou slavnostech zde byly mnohatisícové zástupy poutníků a téměř všichni biskupové tehdejšího Československa.

Těžké časy pro Svatou Horu nastaly rokem 1949, kdy byl zatčen tehdejší rektor P. Josef Hynek. Z 13. na 14. dubna 1950 potom museli redemptoristé Svatou Horu opustit. Po čtyřicet let zde pracovali opět diecézní kněží - s horší či lepší pověstí. Svatá Hora však nikdy nebyla uzavřena a v době komunismu se zde scházelo množství poutníků i za cenu rizika pronásledování. Bylo to místo manifestace proti komunismu, zvláště za kardinála Františka Tomáška, který každoročně přijížděl. Roku 1978 Svatá Hora vyhořela, patrně někým zapálena. Ale i přes tuto tragédii nebyla veřejnosti kromě několika dnů uzavřena.

Od března roku 1990 zde pracujeme opět my, redemptoristé. Prvním polistopadovým správcem Svaté Hory se stal P. Josef Břicháček, CSsR. Za jeho působení byla celá Svatá Hora vzorně obnovena, obnoveny exercicie v navráceném exercičním domě a především obnoveny schody do města za více než 12 miliónů korun.

Současný provoz Svaté Hory je velmi bohatý. Denně jsou čtyři mše svaté (6.00, 7.00, 9.00, 17.00 hodin), v neděli dokonce pět (6.00, 7.30, 9.00, 11.00, 15.30 hodin), je stálá příležitost ke svátosti smíření. Poutní sezóna je, dá se říci, nepřetržitá, vrcholí v květnu a v říjnu. Během roku jsou dvě významné slavnosti - již zmiňovaná Korunovace, jejíž datum je pohyblivé podle velikonoce, a poutní slavnost v neděli po Nanebevzetí Panny Marie. Na Svaté Hoře se pořádají exercicie, některé pro veřejnost, jiné pro uzavřené skupiny. Je jich přibližně 40 za rok.

Svatá Hora je především posvátné místo. Místo modlitby a klidu. Přijďte na pouť! Dostanete se k nám po silnici směrem na Strakonice asi hodinu cesty od Prahy. Potom už je asi jen 6 km do Příbrami. A nad Příbrami se tyčí Svatá Hora jako ochranná tvrz mateřského pláště Mariina.

*P. Stanislav Přibyl, CSsR
farář*

Na internetu nás najdete na: www.svata-hora.cz

Minoritští mučedníci z Pariacota

Misie

Pariacoto je název hlavního střediska minoritské misie v Peru. Je vzdálené asi 800 km od hlavního města Limy. Leží v nejdůležitější oblasti krajiny, jakoby čekalo na odvážné svědectví současných následovníků sv. Františka. Sem přicházejí roku 1989 tři mladí otcové z Polska, z krakowské provincie Řádu minoritů. Zbigniew Strzałkowski má 31 let, Jaroslav Wysockański 30 a Michal Tomaszek 29. Jejich farnost tvoří 60 osad rozptýlených v nekonečných peruánských Andách v nadmořské výšce od 1600 do 4500 m nad mořem. A tak jejich apoštolát představuje neustálé putování a vydávání svědectví o přítomnosti Církve na tomto území. První věcí, kterou upozorovali u lidí, jimž mají hovořit o Kristu, je chudoba, prostota a dobrota. Na území, které jim bylo v Pariacotu svěřené, sami rozhodují, kde bude kapele, katechetické centrum, zahrada a jejich obydlí. Potom následuje realizace rozhodnutí. Zařízení domu pro Krista, výstavba kláštera a nejdůležitější - budování společenství. Co nejdříve se začalo také s formací dvou skupin světských katechetů: mladých a dospělých.

První rok jejich pobytu byl rokem velikého sucha. Nastala bída a hlad. Je tedy organizována sociální pomoc: starost o potraviny a také odvážný projekt výstavby kanálů, vodních nádrží a studní. Společné úsilí přináší ovoce: roste síla ducha a naděje na lepší budoucnost, což je nejlepší základ Kristovy církve.

V práci našim misionářům pomáhají i sestry frančiškanky z kongregace Služebnic Nejsvětějšího Srdce Pána Ježíše, rodí se první povolání do řehole z řad domorodců. Zruinované mariánské poutní místo je připraveno pro kontemplativní klášter sester klarisek. Z Polska mají přijít tři noví bratři a má být založeno nové středisko v Chimbote. Perspektivy jsou fascinující. Někteří říkají, že to bude krásný dáreček k padesátému výročí mučednické smrti našeho spolubratra Maxmiliána Maria Kolbeho, která připadala na 14. srpna roku 1991.

9. srpen 1991

O. Jaroslav je zrovna v Polsku. Večerní mši svatou slouží o. Zbigniew a o. Michal spolu se shromáždě-

nými sestrami a mládeží. Právě skončila Nejsvětější obět, když se rozlehlý první výstřel ze samopalů. Zanedlouho se na prahu kláštera objevila skupina teroristů. Zajali misionáře spolu s jednou sestrou. Z chaotického rozhoru vyjde najevo, že to jsou teroristé z bojové organizace marxistické skupiny „Sendero Luminoso“ (Světelná stezka), která usiluje o vyvolání revoluce a zmocnění se násilím vlády. Vyčítali misionářům, že hlásáním Evangelia a konáním skutků milosrdenství uspávají lid, zpomalují rozvoj revoluce, propagují imperialismus a náboženství, jež je „opiem lidstva“.

Sestru posléze pustili, zajali však starosta z Pariacota a odjeli, přičemž za sebou spálili most. Kolem deváté hodiny večer u cesty několik kilometrů dál narychlo vykonali popravu. O. Michal dostal dvě střely zezadu do hlavy, o. Zbigniewa zasáhla jedna rána do hlavy, druhá do boku. Zastřelili i starosta z Pariacota a také jiného starosta cestujícího z nedaleké Cochabamby. O. Zbigniewovi zavěsili na krk ceduli s nápisem: Taktó umirají přisluhovači imperialismu.

o. Zbigniew uděluje svatý křest

Misionáři - podle své poslední vůle - zůstali mezi svými farníky. Jejich těla byla uložena pod dlažbou kostela, jenž stavěli vlastníma rukama. Pohřeb byl velkou náboženskou manifestací: cesta byla posypaná květinami, zástupy lidí, uplakané děti, zpěv plný bolesti a žalu, slova odpuštění, pokoje, solidarity...

Krev mučedníků

Tehdejší generální představený minoritů o. Lafranco Serrini v listě bratřím, kromě jiného, napsal: „Krev těchto mučedníků se rozlévá na národ, kterému sloužili, na národ roztrhaný nenávistí. Rozlévá se na misii, kterou jsme si tak velmi zamilovali, neboť je plná prvků tak charakteristických pro františkánské misie.“ Stalo se to v přede dne padesátého výročí mučednické smrti sv. Maximiliána, a tak otec generál pokračuje ve své úvaze: „Tato dokonalá shoda ukazuje na kontinuitu ideálů sv. Františka, který si vždy nachází šlechetné duše, jejichž prostřednictvím je přítomný ve světě.“

Luis Bambaren, biskup chimbodské diecéze, do které patří Pariacoto, jednoznačně potvrzuje: „Zahynuli, protože hlásali Bibli a pokoj a zároveň pomáhali chudým, jímž dávali potraviny. Panuje všeobecné přesvědčení o svatosti, o příkladném životě otců, a proto můžeme říci, že podstoupili mučednickou smrt pro Evangelium, pro praktikování lásky.“ O rok později napsal: „Velmi zřetelně cítíme sílu Ducha Božího: v hrdinném svědectví našich bratří mučedníků, v přítomnosti kněží a řeholních sester na nebezpečných místech - navzdory zastrašování; v apoštolské práci, především vesnických katechetů. V tomto boji dobra a zla nás příklad otců Michala a Zbigniewa pozvedá na duchu. Jejich krev nás povzbuzuje. Posiluje nás jejich přímluva v nebi. Pracu-

o. Michal mezi dětmi připravujícími se k prvnímu sv. přijímání

jeme s pokojem v srdci a v důvěře v Boží lásku. Krev našich mučedníků posiluje víru v křesťanských společenstvích v Pariacotu a okolí. Mládež a děti každý den navštěvují hrob otce Michala - oni jsou odpovědní za mimoliturgické pobožnosti, za katechizaci rodin a přípravu k biřmování. Nemocní nazývají otce Zbigniewa „náš Doktůrek“ a putují k jeho hrobu s poděkováními za uzdravení.“

Kristus řekl: „Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek“ (Jan 12,24). Nestalo se tak do slova v Pariacotu? Na zemi těžké, rozervané nenávistí a utrpením, na zemi volající po spravedlnosti, chlebě a naději - na této zemi zavlažené krví neviných bylo zaseto zrno.

Po deseti letech vidíme, že i v Peru vítězí pokoj a dobro. Levičáctví partyzáni byli poraženi. Novým prezidentem se stal syn chudých Indiánů, kteří představují největší část (45%) obyvatelstva země.

K desátému výročí mučednické smrti našich bratří peruánská biskupská konference a minorité celého světa připravují velkou pouť k hrobům mučedníků z Paricota.

Prosme Pána i my o „hojnou úrodu“, o velké ovoce krvavé oběti minoritů v Peru.

P. Gabriel Jan Hamerla

Dne 15. května t.r. zakončil svou pozemskou pouť náš spolubratr Gabriel Jan Hamerla, se kterým jsme se rozloučili při mši svaté v kostele sv. Janů v Brně v úterý 22. května.

P. Gabriel Jan Hamerla se narodil 7. března 1927 v Hlohovci na Slovensku v okrese a diecézi Trnava. 1.-4. třídu gymnasia studoval v Hlohovci a 5.-7. třídu v Levoči. V Levoči se také setkal s minority, kteří měli internát, ve kterém bydlel. 8. třídu gymnasia a maturitu absolvoval v Trnavě. Po skončení druhé světové války se hlásil do Řádu minoritů v Brně, byl přijat a o vigilii slavnosti sv. Františka z Assisi 3. října 1945 začal noviciát. Po roce noviciátu o slavnosti sv. Františka 4. října 1946 složil první řeholní sliby. Teologii studoval na biskupském semináři v Brně. Na slavnost Všech svatých 1. listopadu 1949 v brněnském kostele sv. Janů složil věčné sliby a 9. dubna 1950 v soukromé kapli na brněnském biskupství z rukou biskupa Dr. Karla Skoupého přijal kněžské svěcení. Téhož měsíce byl internován s ostatními spolubratry v koncentračním klášteře v Bohosudově, kde si při práci dokončil teologická studia. V září 1950 nastoupil vojenskou službu u PTP, kde pracoval jako dělník na rozličných místech 40 měsíců. Po návratu z PTP, pracoval na stavbě v Bratislavě a nějakou dobu jako zemědělec u rodičů. Pak dělal topiče v charitním domově u sester Alžbětinek v Brně.

Po udělení státního souhlasu působil v duchovní správě jako kaplan v Jevíčku (2 roky), pak několik měsíců jako administrátor v Končině v Moravské Třebové a později působil v Brně u sv. Janů v kostele minoritů (asi 2 roky). Potom byl několik měsíců jako administrátor v Brně-Bystrci pak 1 rok v Dolních Bojanovicích (okres Hodonín) a v Damboři-

Pater Gabriel v den svého 50. výročí kněžského svěcení.

cích. Později byl přeložen do Vratěnína (okres Znojmo), kde působil 5 let. V roce 1969 působil několik měsíců v Opavě u Svatého Ducha v kostele minoritů a několik měsíců u Milosrdných sester III. řádu sv. Františka na Kylešovské ulici. Odtud byl přeložen do Kravař (okres Opava) jako kaplan. V roce 1972 byl ustanoven administrátorem v Oldřišově. Tam působil 4 roky a po vážném úrazu odešel do invalidního důchodu. Ještě několik měsíců působil jako výpomocný duchovní v Pavlovicích u Kosetina. Od roku 1980 byl v kněžském domově v Senohrabech a od 1994 ve Staré Boleslavi.

V kněžském domově se s velkou obětavostí angažoval do Bohoslužeb a pečlivě připravoval vše potřebné ke mši svaté. Brzo ráno vstával, aby vše bylo včas připraveno. V roce Velkého jubilea slavil 9. dubna své ju-

bileum - 50. výročí kněžského svěcení. Tehdy ještě mohl předsedat koncelebrační mši sv. v kapli kněžského domova. O několik dní později začaly větší zdravotní potíže s dýcháním a srdcem. Byl odvezen do nemocnice, kde strávil několik týdnů. Postupně se zdravotní stav zlepšil natolik, že se mohl opět vrátit do kněžského domova, kde se i nadále pečlivě o něj staraly sestry Vincentky.

Na začátku května tohoto roku začaly P. Gabriela opouštět síly, srdce bylo pořád slabší a dýchání těžší, proto byl převezen do nemocnice ve Staré Boleslavi a zde v úterý 15. května 2001 v ranních hodinách zakončil svou pozemskou pouť. Pán povolal našeho bratra k sobě v květnu, měsíci zasvěceném Panně Marii, kterou jako věrný syn

sv. Františka vroucně ctil. Ve své nemoci držel vždy růženec v rukou.

P. Gabriel žil v nelehké době, často byl překládán z místa na místo a pak přišla dlouhodobá nemoc, ale svůj úděl nesl trpělivě, s odevzdáním se do Boží vůle, a tak se sjednocoval s ukřižovaným Kristem podle vzoru sv. Františka.

S naším zesnulým spolubratrem jsme se rozloučili při mši svaté v kostele sv. Janů v Brně v úterý 22. května 2001. Po mši sv. byly jeho tělesné pozůstatky uloženy do místní společné hrobky v kostele.

Za našeho zesnulého spolubratra P. Gabriela děkujeme Pánu Bohu a doporučujeme ho Jeho milosrdenství a prosíme i o Vaši modlitbu.

bratři minorité

Dvě a dvě zůstanou vždycky čtyři

Jako student jsem miloval romány K. V. Raise a jeho Zapadlí vlastenci mě ovlivnili natolik, že jsem se chtěl stát učitelem. V roce 1955 jsem na pedagogické fakultě v Praze dělal přijímací zkoušky na aprobaci matematika-fyzika. Zkoušky jsem udělal, ale neobstál jsem v pohovoru. Dva pracovníci PF si sedli vedle mne a začalo to: „Jaký je váš světový názor?“ Dělal jsem, že nerozumím, a tak mi to bylo řečeno „po lopatě“: „Chodíte do kostela?“ Odmlčel jsem se, abych se obrátil k Panně Marii - Pomocnici křesťanů. Poprosil jsem ji o pomoc, abych nezradil. „Ano, chodím do kostela, jsem věřící.“ „Ale soudruhu, jak můžete chtít studovat na učitele!“ Odpověděl jsem: „Dvě a dvě zůstanou čtyři, ať Bůh je, nebo není.“ - To stačilo. Jeden z nich něco napsal do spisu, a pak oba odešli. Potom jsem se podíval do desek, a tam bylo napsáno: „Bigotně věřící, neuznává materialistický světový názor“. Potom mi bylo sděleno, že o výsledku zkoušek budu vyrozuměn písemně. Řekl jsem, že není třeba, že vím, že přijat nebudu, protože jsem mluvil pravdu.

V blízkém kostele jsem oplakal před svatostánkem své rozloučení se snem, ale prožil jsem i své první velké duchovní vítězství. Nezradil jsem víru a Boha.

Jinak se domnívám, že vše bylo zkouškou mé víry. Ty zkoušky přicházely po letech, jako by se Bůh chtěl ptát: „Františku, miluješ mě?“, jako se ptal Petra. Za to, že jsem Ho nezrazoval, mi dal možnost, abych jako katecheta pásal jeho ovečky a beránky. A já bych to vše bral znovu. Přes křivdy, trápení a bolesti - byl to však život s Bohem.

*František Němeček, Mladá Boleslav
(z knížky Kamínky - drobná svědectví o pronásledování křesťanů v době komunistické totality)*

Milé děti, v jednom lyonském chrámu se ko-naly misie. Jednou po kázání přišlo k misionáři sedmileté děvčátko velmi ustarané a prosilo ho, aby ji dal Zázračnou medailku. Misionář se ho s úsměvem zeptal: „A co budeš s medailkou dělat?“ Děvče mu odpovědělo: „Při kázání jste říkal, že kdo se vícekrát pomodlí slova vyražené na medailce: Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, že se určitě obrátí. Já chci obrátit jistého člověka.“ Misionář se na holčičku mile podíval, dal jí medailku a poželhal jí.

Za půl hodiny se děvče přivinulo ke svému tatínkovi, který si pohodlně seděl na gauči a četl noviny. Nejprve mu lichotilo a pak mu milé po-vídalo: „Podívej se, jakou krásnou medailku mi dal otec misionář. Prosím tě, nemohl bys mi přečíst, co je na ní napsané?“

Tatínek vzal medailku do rukou, zaostřil zrak a četl: „Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme.“ Děvče jávalo radostí, poděkovalo tatínkovi a v duchu si říkalo: „První krok je za námi!“ Za několik minut byla holčička znovu při tatkově s toutéž taktikou lichocení: „Tati, promiň, mohl bys mi ještě jednou přečíst slova na medailce?“

A vtiskla mu ji do ruky. Avšak taťka netrpělivě odpověděl: „Zlatičko, vzdýl jsem ti to četl před chvíličkou. Jdi si hrát a nech mě chvílku na pokoji.“ Ale dcerka se nenechala odradit. Objala ho kolem krku a zadívala se na něho prosícíma očima. Tatínek musel ustoupit a znova čte: „Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme. Už jsi spo-kojená? Teď už mě ale nechej na pokoji.“

Zůstává nejtěžší úkol. Poprosit otce, aby přečel modlitbu potřetí. Děvče tu záležitost odložilo na druhý den. Večer se vroucně modlilo k Panně Marii, aby vše dobře dopadlo.

Na druhý den ráno si otec pospal trochu déle. Když se vzbudil, dcerka se k němu připlížila a tak dobře sehrála svou úlohu, že tatínek čte potřetí modlitbu na medailce. Jen když vyslovil poslední slova modlitby, dcerka začala skákat z radosti, tleskat rukama a radostně opakovat: „Dosáhla jsem milost! Jak jsem šťastná!“ Otec se na ni překvapeně díval a ptal se:

„Co se ti stalo?“ Ona mu upřímně povyprávěla misionářovo kázání a vysvětlila i příslib Panny Marie. „Tati, i ty ses třikrát pomodlil tuto modlitbu a teď se musíš obrátit. Už jsi dlouho nebyl za Ježíšem v kostele.“

Tatínek nebyl schopen promluvit ani slovo. Objal dcerušku a zamyslel se. Ještě ten den večer klečel ve zpovědnici a vyznával své hříchy.

Nevinná a upřímná víra děvčete byla nástrojem v rukou Panny Marie, jež přivedla tatínka ke křesťanskému životu.

Milé děti, i od vás žádá Panna Maria spolupráci.

Vaše silná víra, vaše modlitby i malé oběti mohou dosáhnout všeho i obrácení toho nejzatvrzelejšího hříšníka, když je dáte do rukou Panny Marie. Panna Maria, dobrá Matka, chce, aby byli spaseni všichni lidé, avšak k tomu potřebuje i vaši spolupráci, na kterou čeká. Nezapomínejte na Ni ani o prázdninách a prostě Ji za vaše blízké, za kamarády a kamarádky.

vaš Otec Štefan

Spolupráce

Poděkování

Panna Maria, slíbila jsem, že Ti veřejně poděkuji za všechna milosrdenství a vyslyšení proseb.

Stala jsem se Rytířkou Neposkrvněné Panny Marie. Už jen to se stalo pro mě velikým darem a změnilo to můj život. Prosila jsem za těžce nemocné. Můj přítel Zdeněk byl těžce nemocen a šance na jeho vyléčení nebyla žádná. Darovala jsem mu zázračnou medailku Panny Marie. Zavěsil si ji na krk a od té doby ji měl v úctě. Snažila jsem se, aby se smířil s Pánem Ježíšem. Zdeněk stále odmítal se slovy, že ještě ne, ale doufala jsem, že Panna Maria ho neopustí. Před Velikonoce (po 8 měsících) se rozhodl přistoupit ke svatě zpovědi a přijal pomazání nemocných. Jeho slova byla ta, že se mu velice ulevilo na duši i na těle.

Veřím, že Panna Maria za něho orodovala a vyprosila mu to necennější, dar smíření s Pánem Ježíšem.

Matičko Boží, děkuji Ti a prosím za mě i za všechny potřebné, Díky Tobě!

Vděčná rytířka Lenka Štekerová

Panna Maria, naše nebeská Matko, upřímně Ti děkuji za Tvou velkou lásku, pomoc a ochranu v těžkých chvílích naší rodiny. Odevzdávám sebe i celou naši rodinu do Tvých přesvatých, laskavých rukou a prosím za dar víry pro dceru a její rodinu.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kteří se k Tobě neutíkají.

Marie, členka Rytířstva Neposkrvněné, Brno

Matko Boží, děkuji za zdárnou operaci plíc synovce a prosím o další ochranu.

Eva Nováková

Chtěli bychom poděkovat Panně Marii za Její láskyplnou ochranu naší rodiny. Loni přišla manželka do jiného stavu. Její lékař zjistil, že čeká dvojčátka. Máme už dvě větší děti, syna (9 let) a dceru (6 let). Chtěli jsme ještě další dítě, ale manželka dvakrát po sobě v počátku těhotenství samovolně potratila, takže její těhotenství bylo velice rizikové a prakticky je celé proležela. Vše jsme svěřili do ochrany Panny Marie a často se modlili růženec. Letos se nám narodila zdravá dvojčátka, chlapeček a holčička. Máme z nich všichni velikou radost.

Moc děkujeme Panně Marii a prosíme o další ochranu celé rodiny a pomoc při výchově.

Manželé Jiří a Ilona

Když mému synovi lékaři sdělili, že není naděje na uzdravení jeho manželky, slíbila jsem Matičce nebeské, že pokud se snacha přeje jen uzdraví, poděkuji jí veřejně za Její vyslyšení našich proseb. Snacha musela podstoupit těžké operace s následnou dlouhou dobou léčení. Po několika měsících se vrátila domů, i když ne ještě zcela zdráva. Rehabilitace bude trvat hodně dlouho.

Děkuji Ti, Matičko, za vyslyšení proseb a stálou ochranu celé naší rodiny, kterou do Tvých rukou denně svěřuji.

Marie Čejková

„Byla tichá, obyčejná, prostá jak my...“ kolik však dobroty a lásky projevila. V Immaculatě byla před časem vytištěna devítidenní pobožnost k Panně Marii. Modlila jsem se tuto nověnu a tímto chci poděkovat za přijatá dobrodiní, uklidnění a povzbuzení.

Ludmila Skopalová

Chci tímto poděkovat Panně Marii za to, že mě provází celým mým životem. Tolikrát jsem Ji prosila o pomoc a vždy jsem byla vyslyšena. Naposled v květnu t.r., kdy jsem dostala zprávu o své těžce nemocné sestře. Neteř mi sdělila, že jí lékaři dávají maximálně dva dny života. Její stav byl kritický. Dětilo mne od ní deset tisíc kilometrů a když jsem začala vyřizovat formality

potřebné k mému odjezdu, pochybovala jsem, zda ji zastihnu živou. Já i moje dcera jsme se modlily k naší Mamince. Ke své nemocné sestře jsem přicestovala za osm dní od oznámení. Naše setkání bylo velmi bolestné, ale věděla jsem, že „počkala“, aby se se mnou rozloučila. Za dva dny po mém příjezdu má sestra zemřela, zaopatřena svátostmi, ač před tím kněze odmítala. Věřím, že ji naše drahá Maminka doprovodila Domů. Díky.

Milada, str. Čechy

I já musím poděkovat naší milované Matce, Panně Marii, a sv. Josefu za vyslyšení prosby v záležitosti, která se zdála být beznadějná, ale nastal v ní během pár dnů úžasný obrat. Nejednalo se o tělesné uzdravení; šlo o záležitost duchovní. Odevzdala jsem vše do vůle Pána, i když mi krvácelo srdce. Prosila jsem úpěnlivě Pannu Marii a začala nověnu k sv. Josefu. Čtvrtý den nověny jsem byla tak potěšena, že jsem plakala radostí.

Díky Maria, díky Josefe za vaši velkou lásku, kterou nám prokazujete! Jak mocná je vaše přímluva u našeho Pána Ježíše Krista.

Marie Nováková, Konice

Ve svých 24 letech (psal se rok 1964) jsem byla devět měsíců vdaná a pět měsíců těhotná. Bydleli jsme s manželem u rodičů. Tehdy v ranních hodinách v našem stavení vznikl požár. Než se však dým dostal do obytných místností, stačili nás sousedé vzbudit. Byla jsem tam já, mojí rodiče a devadesátiletý děda. Stačili jsme vzít jen nějaký kabát a boty, a už bylo všude plno dýmu, že jsme jen po paměti našli dveře ven. V hospodářské části oheň a dým všechnen dobytek zahubil. Věřím, že nás tehdy zachránila Panna Maria a hlavně mé očekávané dítě. Při vši té hrůze jsem kupodivu zůstala klidná, ačkoli mě jinak každá maličkost vyvede z míry. Pak nás vyslyšela „kriminálka“ a chovali se k nám, jako bychom náš dům zapálili sami. Jejich neurvalé chování, které nezměnili ani po upozornění, že jsem v jiném stavu, na mne špatně působilo a začala jsem se obávat o své dítě. Matička Boží však při

mně stála a narodilo se mi zdravé děvčátko. Dnes už je dcera vdaná a má dvě dcery a dva syny. Tamta neblahá událost nezanechala na ní žádné následky. Mimo nejstarší dceru se nám pak narodil syn a druhá dcera. I později naše rodina získala pomoc Panny Marie.

Dnes jsem již sama, manžel před dvěma roky zemřel. Měl rakovinu kostí. Bůh mu ale dopřál tolik času, aby své záměry a plány uskutečnil. Bohu děkuji za milost, že zemřel doma po modlitbě svatého růžence, který jsme se spolu modlili.

Matičko, děkuji za vše.

Marie Páralová, Vyskytná

Naše Matička nám v naší rodině moc pomáhá. V minulém roce zachránila při autonehodě život vnučce, jejímu manželovi a jejich pětileté dceři. Této vnučce také při jejím těhotenství radili lékaři interrupci pro údajně poškozený plod. Přes rizikové těhotenství porodila začátkem t.r. krásnou zdravou holčičku. Věřím také, že díky modlitbám Matka Boží pomůže i vnučkovi najít cestu k Bohu. Proším denně a děkuji za všechny milosti.

R. Nováková

Svou vděčnost vyjadřují také: Alžběta Otevřelová, Sr. Alfonsa OSU, Stanislava Peřinová, I. Vandová, Marie Sosnová.

O modlitbu prosí: Marie Svačinová, Jiří Rychtr, RNDr. Dana Hradecká, CSc., Anna Fialová.

Poznámka:

Na nepodepsané dopisy a příspěvky bohužel nemůžeme reagovat (pouhé jméno je také anonym). Prosíme proto dopisovatele, aby ve svých dopisech vždy uváděli celou svou adresu, kterou považujeme za důvěrné sdělení. Pro případné zveřejnění uvedte, jak máme váš příspěvek podepsat (nejlépe celé jméno, např. Jan Novák, Brno). Děkujeme za pochopení. Poděkování a prosby o modlitbu zveřejňujeme bezplatně, avšak redakce si vyhrazuje právo výběru příspěvků dle vlastního uvážení.

ZPRÁVY

Rodina domácí církvi

Blízký spolupracovník lichtenštejnského arcibiskupa a bývalého churského biskupa Wolfganga Haase (Švýcarsko), neohroženého bojovníka za pravověrnost, mons. Christoph Casetti, zveřejnil v německém časopise *Se Fels* (9/2000) článek, v němž požaduje, aby Katolická církev věnovala více pozornosti rodině, která je a musí být „domácí církví“. Připomíná, že se často chybovalo a chybje ze strany duchovních v tom, že rodina se chápe jako pouhý objekt pastorače, zatímco ona je a musí být jejím subjektem. „Rodiny zde nejsou jen předmětem péče kléru, nýbrž ony samy jsou nositelkami pastoračního poslání, místem hlásání víry, místem modlitby, obětí a žité lásky k bližnímu.“ Tomuto ideálu podle Casettiho však nevyhovuje současný model rodiny, předkládaný moderní společností, v němž se počítá s uvolněností vztahů ústících až k rozvodům a s mentalitou „anti-baby“. Casetti vidí záchranu rodiny v návratu k postulátům encykliky Pavla VI. „*Humanae vitae*“.

-rm-

Obránci života protestují

Němečtí obránci nenarozněného života chtějí 23. každého měsíce držet modlitebni stráž před potratovými klinikami. Tento den je totiž úmrtím fuldského arcibiskupa Johanna Dyby (23.7.2000), známého odpůrce interrupcí.

Fels 10/2000

Blahořečení A. K. Emmerichové snad už brzy

Vatikán uznal „hrdinské ctnosti“ známé německé vizionářky Anny Kathariny Emmerichové (1774-1824). Tím proces blahořečení oné augustiniánské řádové sestry a mystičky výrazně pokročil. Tato z chudobných poměrů pocházející řeholnice měla vidění života Pána Ježíše a Panny Marie, která kněz Clemens Brentano zapsal a zpracoval. A. K. Emmerichová předověděla také bolševickou revoluci v Rusku a intriky svobodných zednářů, snažících se rozložit Církev zevnitř.

Glaube und Kirche 5/2001

V Bratislavě o kardinálu Wyszyńském

Polský institut v hlavním městě Slovenska uvedl nedávno premiéru filmu režisérky Teresy Kotlarczykové „Primas“. Pojednává o životě hrdiny polského národa a Katolické církve kardinála Stefana Wyszyńského, velkého obránce Krista, Matky Boží a Církve před komunistickým násilím. Kardinál Wyszyński byl pro svoji neohroženost tří roky internován, nehledě k téměř každodenním promluvám komunistických médií po celých čtyřicet let bolševické éry. Po shlédnutí filmu následovala diskuse, na níž polský novinář a historik Andrzej

Grajewski sdělil zajímavou informaci, že fanatické proticírkevní křídlo polských komunistů v čele s Jakubem Bermanem poukazovalo tenkrát v 50. letech na Československo jako svůj „vzor“, jímž by se prý mělo komunistické Polsko řídit ve svém tažení proti katolíkům. Berman udržoval blízké kontakty s Rudolfem Slánským, generálním tajemníkem KSČ, jenž vyzýval k boji proti Církvi „bez slitování“. Dodejme, že on sám se nedočkal slitování právě od svých spolusoudruhů, kteří ho r. 1952 poslali jako „zrádce“ na šibenicí.

GN 14/2001

V Maďarsku nepatrný vzrůst kněžských povolání

Maďarská biskupská konference na svém jarním zasedání konstatovala nepatrný nárůst kněžských povolání. Celkem se připravuje v maďarských seminářích ke kněžství 422 kleriků, mezi nimi i kandidáti z maďarských jazykových oblastí Ukrajiny a Rumunska.

GN 15/2001

Nová zatýkání katolíků v Číně

Čínská komunistická policie provedla před letošními Velikonoce sérii dalších zatýkání katolíků, hlásících se k ilegální, papeži věrné Katolické církvi. Na Velký pátek byl dopaden 79 letý biskup Cosmas Ši-Enksiang, který se delší dobu skrýval. Biskup Ši již prožil v komunistických vězeních celkem 30 let, naposledy byl vězněn v letech 1990-93. S biskupem Ši byl zatčen přesně neidentifikovatelný počet kněží a laiků. Tyto razie se odehrály v provincii Hebei na severovýchodě země, kde žije cca 1 milion katolíků, nejvíce z celé Číny a hlásících se v absolutní většině k podzemní církvi, nikoliv ke státní.

GN 18/2001

Biskup Tondra varuje před liberalismem EU

Biskup František Tondra ze slovenské Spiši varoval svou zemi před překotným spěchem do Evropské unie. „Idea evropské integrace, jak ji vypracovali Adenauer a de Gaulle, je dobrá, ale dostala se do špatných rukou,“ prohlásil tento hodnostář v rozhovoru pro týdeník „Domino-Forum“. Největší nebezpečí vidí v tom, že EU opustila křesťanské ideje a přijala světonázorový, politický a morální liberalismus. Podle jeho názoru je obzvlášť scestný názor, že všechna náboženství jsou si rovna a že neexistuje žádná závazná pravda v mravní oblasti, což vedlo a vede k legalizaci takových zel jako rozvody, potraty atd. Těto ideologii odpovídá podle biskupa i zákonodárství EU, která bude nutit kandidátské země, aby svoji legislativu přizpůsobily té její. Plánovaný vstup své vlasti do EU hodnotí biskup Tondra proto jako minus.

GN 19/2001

OBSAH

Veď, vlídné světlo	3
Ze života sv. Františka z Assisi	4
Číslo spravedlivého - 16670	7
Petr našich dnů - Jásot svatých	8
Mariino tělo je svaté a má účast na veliké slávě	10
Matka Boží	11
Kříž z kostelíka sv. Damiána (1/3)	12
Kněžské svěcení	14
Jak správně reagovat na agitaci sektářů	15
Nová fakta o atentátu na Svatého otce	16
Francouzská liberální škola proti katolickému nábož.	17
Aniela	18
Rozhovory se Sylvou - Hřebenovka	20
Světýlko	21
Krise současné rodiny	22
Bůh v mém životě	22
Modlit sa? - To nebol můj případ!	23
Svatá hora	24
Minoritští mučedníci z Pariacota	26
P. Gabriel Jan Hamerla	28
Dvě a dvě zůstanou vždycky čtyři	29
Milé děti - Spolupráce	30
Poděkování	31
Zpráva	33

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 4/2001, ročník X.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Vydávají: Bratří minorité

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nadpisy a zkracovat příspěvky.
Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Union banka, a. s.,
Brno, číslo konta: 91400033 / 3400

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte
var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1výtisk (+ 8 Kč poštovné a balné). Předplatné na rok 2001: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně

Minoritická 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@iol.cz ; tel.: 05/ 42 21 56 00

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně. Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vtištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Ode-vrzej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritická 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

AHOJ!

Je to jeden z nejčastějších pozdravů. Dávno už mezi námi zdomácněl. Kdo však zná jeho původní význam? Málodko dnes ví, že to byl starý námořnický pozdrav. Nápis AHOJ býval umístěn na přídi lodi. Je zkratkou těchto slov:

***Ad HO**norem **J**esu (Ke cti Ježíše)*

*Svět
minulost Božímu milosrdenství,
přítomnost Boží lásky
a budoucnost Boží prozřetelnosti*